

ΕΡΩΔΙΑΣ

Αρ 250

ΕΤΟΣ Ε'

15.7.32

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑΝοταρά 15 - 'Αθήναι
Τηλέφωνον: 64 - 87

ΤΙΜΗ ΦΥΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΡΩΝ

*Εβδομασίον Δρ. 200
*Εβδομασίον Δελτίου 1
*Αμφοτέρωθεν 1
*Αμφοτέρωθεν 1Τα έμβληματα αποδίδονται
προς τὸν διαχειριστήΥπεράνω όλων
τὸ σαπ. ὄνι

PEPSIL

Κάθε οικοκυρά που θέλει νὰ ἔχη ρούχα νὰ λάμπουν καὶ νὰ μωσκο-
βολοῦν πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τὸ σαποῦνι «ΠΕΡΖΙΛ».Τὸ Περζιλ πλένει ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ, ΜΑΛΛΙΝΑ, ΜΕΤΑΞΩΤΑ,
γνήγορα, εἰθυνὰ καὶ χωρὶς φθοράν. Τὸ ΠΕΡΖΙΛ οὐδεμίαν βλα-
βερὰν οὐσίαν περιέχει καὶ περὶ τούτου ἐγγυώμεθα ὑπευθύνως.

Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ ἐξωδιμοπωλεῖα.

Γεν. Ἀντ. ΤΖΟΥΡΟΣ καὶ ΚΑΡΡΑΣ

Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων 9. Τηλ. 53-87
Παρακαταθήκη Πάτρας, Α. Φωτόπουλος Πατρὸς 66.
Θεοφάνη Καραβιδᾶς καὶ Σία, Στὰ Φορὸλόν.

Κάθε Κυρία, που τῆς ἀρέσει νὰ ντυθῇ Chic

καὶ μὲ πολλὴ λογικὴν τιμὴν ἂς ἐπισκεφθῇ τῆς

MODES

ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

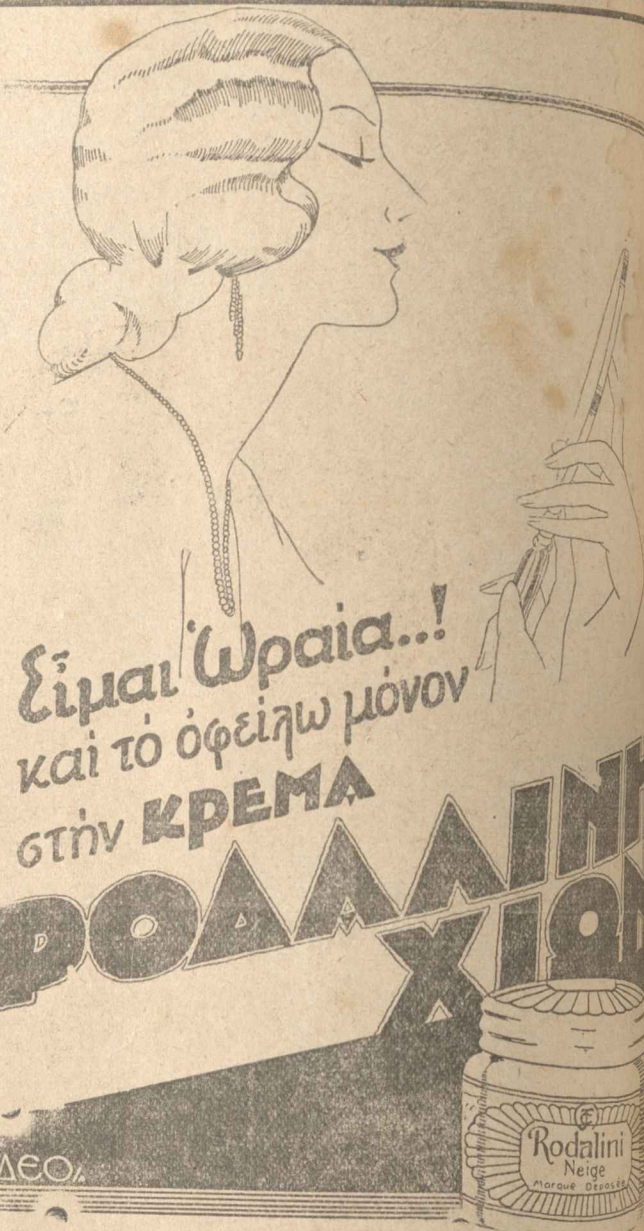
ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 14 Β'. ΟΡΟΦΟΣ ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

Πούδρα
Κρέμα
Οδοντόπαστα
Σάπων

Εἶνε τὰ
τέσσαρα
ἀπαραίτητα
καὶ ἀπρὸς ἑαυ-
τὰ εἶδη τῆς του.
αλέττας. Μὴ δοκιμῇ
θὰ σὰς πείσῃ.

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία.
Κεντρικὴ ἀποθήκη: Σταδίου 15,
Φαρμακείον Μπακάκου, Ὁμόνοια.

ΕΔΕΛΩΕΙΣ

Εἶμαι Ὑραία...!
καὶ τὸ ὀφείλω μόνον
στὴν ΚΡΕΜΑ
ΡΟΔΑΛΙΝΗ

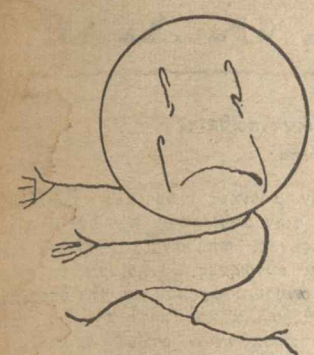

Εἶμαι πουδραρισμένη καθ' ὅλην τὴν
ἡμέραν. Ἐγλύτωσα ἀπὸ τὴν γυαλὴν
τῆς μύτης. Εὐρήκα ἐπὶ τέλους τὴν
πούδρα που ἤθελα καὶ αὐτὴ εἶνε
Πούδρα ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΔΙΟΤΙ ΒΛΕΠΩ

1563

Χαράς εὐαγγέλια γι' αὐτοὺς που δίνουν ραντεβού καὶ που,
κατὰ κανόνα, δὲν εἶναι ποτέ τους ἀκριβεῖς στὴν ὥρα τους. Ἡ
καθιέρωσις τῆς θερινῆς ὥρας ἤρθε νὰ τοὺς προσφέρῃ ἀνεξέ-
δης τὸν καλλίτερο τρόπο δικαιολογίας, καὶ νὰ τοὺς ἀπαλλά-
ξῃ ἀπὸ τῆς γκρίνης τῶν ἀνθρώπων που θὰ τοὺς περιμένουν
ἀνυπόμονα στὰ ραντεβού τους. Τίποτε δὲν θὰ μπορούσε νὰ
τοὺς ἐξυπηρετήσῃ καλλίτερα ἀπὸ
τὴν θερινὴ αὐτὴ ὥρα. Τὴν δέχτη-
καν μ' εὐγνωμοσύνη, σὰν τὸν ἀπὸ
μηχανῆς Θεό. Καὶ μ' ὅλες τῆς
προσπάθειες που καταβάλλουν,
δὲν μποροῦν νὰ κρύψουν τὴν εὐ-
τυχία καὶ τὴν εὐδαιμονία τους.
Παρηγορίζουν σὰν ἑξαλλοὶ νικη-
ταὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ πολυβάσανο
νίκη. Ἡ θερινὴ ὥρα ἀποτελεῖ γι'
αὐτοὺς τὸ καλλίτερο δῶρο που
ἦταν δυνατό, νὰ τοὺς προσφερθῇ.

Καὶ γιὰ νάμαστε δίκαιοι, ἡ χα-
ρὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι ἀ-
πόλυτα δικαιολογημένη. Ἀρκεῖ
νὰ σκεφτῇ κανεὶς πὼς ἀπὸ τώρα
καὶ στὸ ἔξῃς θὰ δίνουν ὅσα θέ-
λουν ραντεβού, θὰ ρατάρουν
τὰ περισσότερα καὶ, τὸ σπουδαι-
ότερο, χωρὶς νάχουν καμμιὰ σκο-
τοῦρα νὰ σπάνουν ὑστερότερα τὸ
κεφάλι τους—καὶ μ' αὐτὴν τὴν ζέ-
στη μάλιστα!—γιὰ νὰ ἐφεύρουν
ἕνα δικαιολογητικὸ, ἕναν λόγο,
κάτι τέλος πάντων που νὰ τοὺς
ἐξυλῶνῃ στὰ μάτια καὶ στὴν ἀν-
τίληψη τῶν δυστυχῶν ἐκείνων
που κατεδίκασαν νὰ τοὺς περιμέ-
νουν τὴν ὥρα στὴν τάδε γωνία

ἢ στὸν δεῖνα δρόμο.

Ἡ θερινὴ ὥρα τοὺς ἀπαλλάσσει ἀπὸ ἕναν φοβερὸ κίνδυνο:
τοῦ νὰ τοὺς βρῇ αὐτὸς που κάρφωσαν γιὰ μιὰν ὥρα σ' ἕνα
σταιροδρόμῳ ἢ σὲ μιὰ καρέκλα καφενεῖου, καὶ που εἶχε τὴν
ἀνοησία νὰ τοὺς περιμένῃ. Τοὺς δίνει μιὰ διέξοδο κι' ἕνα
τρόπο νὰ μὴν σὰς βλέπουν καὶ νὰ τρέχουν νὰ κρυφτοῦν ἀπὸ
τὴν τροπὴν που θὰ νοιώθουν λέγοντάς σας μιὰ ψευτιά γιὰ νὰ
δικαιολογηθοῦν. Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἔξῃς καὶ ραντεβού θὰ
δίνουν, καὶ στὰ ραντεβού δὲν θὰ πηγαίνουν ποτέ, καὶ δὲν θὰ
ντρέπονται ὅταν σὰς ἀντικρύσουν στὸν δρόμο νὰ σὰς πλησιά-
ζουν μὲ τὴν ἡσυχία καὶ ἀναπαυμένη συνείδηση ἀνθρώπων που
δὲν σὰς προέβλεψαν οὔτε τὸ ἐλαχιστότερο κακό. Τὸ πολὺ-
πλὺ ἂν ἐπιχειρήσετε νὰ τοὺς θυμώσετε τὸ ραντεβού που σὰς
ἐβόωναν καὶ που δὲν ἤρθαν, θὰ σὰς λένε μ' ἕνα ἀπαθέςτατο
ῥος που πρὸς στιγμὴν θὰ σὰς ἐμβάλῃ στὴν ἀπορίαν ἂν εἰ-
σθε εἶς ἐκεῖνος που φταίει ἢ αὐτοί...

—Μά, ἀγαπητέ μου, ἂν εἶναι ἕνας που πρέπει νὰ γυρέψῃ
ῥέστα γιὰ τὸ ραντεβού μας, αὐτὸς μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι
ἐγὼ καὶ ὄχι εἰς.

—Μά πῶς, ἐγὼ ἤμουνα ἐκεῖ στὴς πέντε ἀκριβῶς. Ἔτσι δὲν
εἶχαμε πῃ;

—Ἀδύνατον, φίλτατέ μου, δὲν μπορεῖ νάσουνα ἐκεῖ στὴς
πέντε, ὅπως λές. Θὰ σὲ ἐβλεπα. Στὴς πέντε, ἀκριβῶς ἤμου-
να ἐγὼ ἐκεῖ.

—Μά πῶς,—θὰ ἐπιμένετε—πὼς εἶναι δυνατόν νάμασταν καὶ
οἱ δύο ἐκεῖ καὶ νὰ μὴν ἰδωθῇκαμε...

—Αὐτὸ διερωτῶμαι καὶ γώ—θὰ συνεχίξῃ ὁ ἄλλος ἔτοιμος
πᾶ νὰ σὰς ἀποδείξῃ κυνικώτατα καὶ τετραγωνικώτατα πὼς

Θερινὴ ὥρα

ἔσεῖς φταίτε ἢ πὼς λέτε ψέμματα—Καὶ δὲν μοῦ λές σὲ παρα-
καλῶ τί ὥρα ἔχεις τώρα;

Καὶ εἰς ὁ δυστυχὴς θὰ βγάξῃ τὸ ρολοῖ σας, θὰ τὸ συμ-
βουλευθεῖ προσεκτικὰ καὶ θὰ τοῦ λέτε ἀθωότατα:

—Ἐξὴ καὶ μισή.

—Ἐξὴ καὶ μισή; Τί λές, φίλτατέ μου; Δὲν εἶναι δυνατόν,
λάθος πᾶς!

—Πῶς γίνεται; Τὸ ρολοῖ μου εἶναι σωστὸ χρονόμετρο, δὲν
χάνει οὔτε λεπτό...

—Δὲν ξέρω τί εἶναι τὸ ρολοῖ σου, μὰ τώρα δὲν εἶναι ἔξῃ
καὶ μισή.

—Τότε, τί ὥρα εἶναι;

—Πεντέμιση!

Φυσικὸ βέβαια θὰ εἶναι ὁ κάτοχος τοῦ χρονομέτρου νὰ
γελᾷ, δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτὸν καὶ γιὰ νὰ ἐπαληθεύσῃ
ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ γνωστὴ παροιμία που «γελᾷ καλλίτερα ὁ
ποιος γελᾷ τελευταῖος», θὰ γελᾷ τελευταῖος ὁ κατὰ
συνήθειαν καὶ κατὰ κανόνα καθυστερημένος στὰ ραντεβού
του. Κι' αὐτὸ ὄχι μὲ μεγάλη δυσκολία. Θὰ ἐπικαλεσθῇ ἀμέ-
σως τὴν θερινὴν ὥρα καὶ θὰ ἀποστομώσῃ τὸν «ἀντίπαλόν»
του τόσο γιὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρονομέτρου του, ὅσον καὶ
γιὰ τὸ φταίξιμό του μὴ ἐπιτευχθέντος ραντεβού.

Κι' ἔτσι κατὰ τὸν ἴδιο περίπου τρόπον θὰ δικαιολογοῦνται
ὅλοι-αὐτοὶ οἱ κύριοι καὶ θὰ κατορθώνουν πάντα νὰ βγαίνουν
στὸ τέλος καὶ κερδισμένοι.

Ἐπὶ βέβαια ἕνας τρόπος γιὰ νὰ ἀποφύγῃ κανεὶς τῆς
σκοτοῦρας αὐτῆς. Νὰ προ-
τάσῃ πρὶν ἀπὸ κάθε ραντε-
βού μιὰν μικρὴν ἐπεξήγηση.

—Πῶς εἶπατε κύριε; Στὴς
πέντε ἀκριβῶς; Τί ἐννοεῖτε
ὅμως; Πέμπτην θερινὴν ἢ
πέμπτην χειμερινήν;

Ὅποτε βέβαια ὁ ἄλλος
θὰ ἀναγκάζεται νὰ ξεκαθα-
ρίσῃ τὴν κατάστασιν. Οὔτε
ὁ τρόπος ὅμως αὐτὸς δὲν
θὰ εἶναι ἀσφαλής. Πάλι θὰ
σὰς μπερδεύῃ μὲ τὴν δι-
καιολογίαν ὅτι «κακῶς ἡ-
νόησα» κι' ἔμπλεξε τὸ θερινὸν καὶ τὸ χει-
μερινὸν ὁρολόγιον. Συνεπῶς ἡ μόνη λύ-
σις που ὑπάρχει, ἂν δὲν θέλουμε νὰ γί-
νουμε νευρικοὶ, ἀναμένοντες ἀδίκως τὸν
κατὰ κανόνα μὴ ἐμφανιζόμενον «ραντεβού-
διεφθῇ» εἶναι νὰ μὴ δίνουμε ραντεβού.

—Ἀχ! τί θάχω νὰ τραβήξω μ' αὐτὴν
τὴν θερινὴν ὥρα, μοῦλεγε τῆς πρόσλας
ἕνας δυστυχὴς ἄνθρωπος που εἶναι ἀναγ-
κασμένος ἀπ' τὴν δουλειά του νὰ δίνῃ
καὶ νὰ παίρνῃ μερικὲς δεκάδες ραντεβού
κάθε μέρα. Θὰ μὲ τρελλάνουνε! Δὲν θὰ
ξέρα με ποῖο ὁρολόγιό ζῶ. Ἡ θερινὴ
καὶ ἡ χειμερινὴ ὥρα θὰ γρονθοκοποῦνται
μέσα στὸ μυαλό μου σὰν σφαῖρες μπυλιάρδου, ὥσπου στὸ τέ-
λος πολὺ φοβάμαι πὼς θὰ μοῦ στρίψῃ καμμιὰ βίδα... Τί τὴν
θέλατε, εὐλογημένοι; Καλὰ καθόμασταν ἡσυχί. Τώρα, τρέ-
χα γυρεῖ νὰ βροῦμε ἄκρη!

Ὁ ἄνθρωπος εἶχε δίκαιον. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ὑπάρχει κα-
νένας τρόπος γιὰ νὰ τῶβρῃ...

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

Α. Ο. Δ. Ο.

«Η άπάνδοδος της βασιλείας
του «Κάν-Κάν»».

«Ένας χορός που κατέστησε διάστημα πρό
του πολέμου τα κέντρα της Μονμάρτης, το
«Κάν-Κάν», ανέκτησε και πάλι στο Παρίσι
το έδαφος που είχε χάσει και φαίνεται πως
θα ξαναδώσει ζωή στην κάπως άγνομημένη
τελεσταίως ιστορική συνοικία».

«Έκαναν πάλι, δηλαδή, την εμφάνισή
τους στα διάφορα καμπαρέ ή μπαλλάρινες με
της μαύρες μεταξωτές κάλτσες και τα μα-
κριά νταντελένια παντελονάκια, δηλ. με το
ιστορικό κοστούμι του «Κάν-Κάν»».

Και όλοι οι Παριζιάνοι της παλιάς και
της νέας γενεάς τρέχουν σύσσωμοι, οι πρώ-
τοι για να απολαύσουν τον χορό της νεότη-
τος των και οι δεύτεροι για να ιδούν με τι
διασκεδάζαν οι μπαμπάδες τους.

Σημειωτέον ότι σήμερα υπάρχει πολύ με-
γάλη προσφορά από χορευτές, γιατί και τα
άνεργα μανεκέν δεν διστάζουν να πιάνουν
δουλειά στα καμπαρέ της Μονμάρτης.

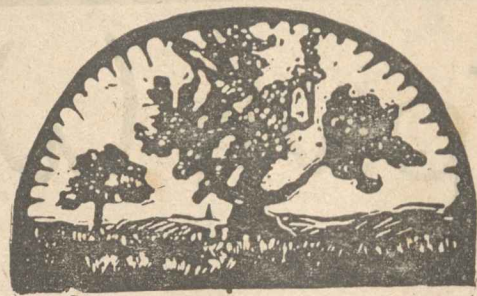
—□□—

Ζωντανή ρεκλάμα

Εάν αλήθεια πως η κρίσις κάνει να γεν-
νηθούν, και μάλιστα στην «Αμερική» την
χώρα των παραδοξοτήτων—μερικά επαγγέλ-
ματα από τα πλέον άπρόοπτα. Διαβάστε και
κρίνετε: Μιά κοπέλλα, ως είκοσιδύο χρό-
νων, η μίς Λάβερς, κερδίζει το ψωμί της
χρησιμοποιώντας τον εαυτό της για ζωντανή
ρεκλάμα σ' ένα κατάστημα αδιανόητων και
περνά, υπό αυτήν την ιδιότητα, όχτω ώρες
την ημέρα κάτω από μία συσκευή «ντούβ»
μέσα σε μία κεντρική διτρίνα.

Από πολλούς μήνες τώρα, οι διαβάτες έ-
νός κεντρικού δρόμου της Νέας Υόρκης στα-
ματούν μπροστά στο εν λόγω κατάστημα και
παρακολουθούν, κατάπληκτοι, το έξης θέα-
μα: Μιά πολύ όμορφη κοπέλλα, όρθια πίσω
από το τζάμι της διτρίνας, περνά ένα φαρόν
αδιάφορο επάνω από μία κομψοτατή μετα-
ξωτή τουαλέττα που φορεί. Έπειτα μία συ-
σκευή «ντούβ» που βρίσκεται ακριβώς πάνω
από το κεφάλι της, την καταβροχθεί ραγδαίως
επί ένα τέταρτο της ώρας. Τέλος, εκείνη
βγάζει το μουσκεμένο αδιάφορό της και,
χαμογελώντας, επιδεικνύει την ανέπαφη
τουαλέττα της, εντελώς φρεσκοσιδερωμένη,
όπως και πριν να υποστεί το κατάδρογμα.

Σημειωτέον ότι η μίς Λάβερς από το πρω-
τοτυπικότο επάγγελμά της κερδίζει 30
δολάρια την εβδομάδα: εξ ου αποδεικνύεται
πως μπορεί κανείς να ζήσει όχι μόνον «έπ-
άφως», αλλά και μέ... φρέσκο νεράκι.

ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Σάν μέσα απ' όλοιο ποτιστήρι
κάτω από το δέντρο που έχω γείρει
τών άρωμάτων ορεί το σμάρι
φιλιοκίνη, οίγανη, θυμάρη!

«Ο,τι έχει ο Θεός ξέγνοιαστο πλάσει
γύρω απ' το δάσος έχει κουρνιαστεί,
πουλιά στα δέντρα, άρνιά στις στάνες
και στα τσαντήρια ή άτσιγγάνες».

Θροούν τα πεύκα, άχούν οι γρύλλοι,
ξυπνούν στη μνήμη μου όλοι οι θούλλοι.
Νάχονταν λέει και να με κάνη
ο δρόκος λείκα είτε πλατάνη,

μιά ρίζα νάμα έδω στο χώμα,
και μήτε μάτια, μήτε στόμα!
Τό αίμα αυτό που τρέχει έντός μου
και που με κλείει σάν νάν' όχτρος μου,

νάχονταν λέει ξωθιές τηλάλη,
να μου το πουν στάλα τη στάλα
και να χυθή ή ψυχή καθαρία
σάν τα νερά, σάν τα χορτάρια!

... Στα μυριοκέντητα κίλμα
του δάσους έγω 'μαι ή μόνη άσκήμα,
και κάπ νόθο, κάπ ξένο
μέσ' στο βασίλειο το παρθένο.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

('Από «Τα δώρα της Άγάτης»)

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

«ΤΡΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ»

«Έκδοσις «Φλάμμα»

Πωλείται

σ' όλα τα βιβλιοπωλεία

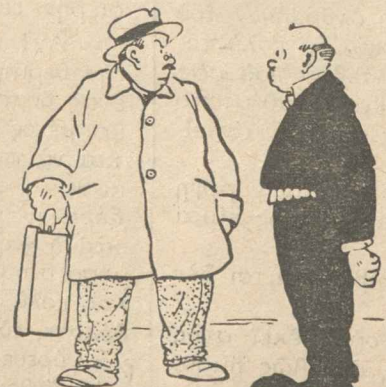
Δραχ. 15.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΕΚΤΕΛΟΥΝ ΤΥΦΛΑ ΤΑΣ ΔΙΑΤΑΓΑΣ

('Η γκάφα του μάργαπα Γιάννη)

—Μάργαπα Γιάννη. «Αν
ξέρει αυτός ό χαμένος, ό κ.
Φαταούλης, πώς του πώς θα
επιστρέψω μεθούριο... Κατά-
λαβες;

—Ναί, κύριε. Κι' αν με ρω-
τήση πού πήγε ό κύριος;
—Διάβολε! Πές του πως έ-
φυγα μακριά, πως πήγα όπου-
δήποτε, στήν... Κίνα...

Α. Ο. Δ. Ο.

Περίεργες αντίπαδες
και άπέχθειες.

Υπάρχουν μερικές φυσικές αντιπάθει-
στές γούστα των ανθρώπων που δεν είναι κα-
θόλου παράξενες, άπεναντίας μάλλον εύ-
συνήθειες και εύνόητες. Όλοι μας θα έμα-
συναντήσει ανθρώπους που να μην υποφέρουν
την μυρωδιά, αλλά και αυτή την ίδια πύ-
τυρσο, και προπάντων ροχαρό ή χαμωχό.
'Αλλά σε μερικές περιπτώσεις το πάθος
καταντά άκατανόητο και άπίστο. Π.χ. έ-
λεγε κανείς αν άκουε πως ύπάρχουν έλ-
λοι που άρωματίζονται με την μυρωδιά του
τριαντάφυλλου; 'Αλλοι λιποθυμούν στη θέ-
α και μόνη ένός κόμπου από μαύρο γράδι
μιάς ωχρής γαρδιάς. Η ιστορία απήχεται
πολλούς με τέτοιου είδους ασυνήθειες γύ-
στα: 'Ο Έρασμος έτρεφε τέτοιαν έστίαση
προς τα φάρια, που μόλις άισθανόταν τη
μυρωδιά τους τον έπιανε 40 βαθμών πυρετός.
'Ο ιατρός 'Αυδρόστος Παρέ στο «Αίμα
κάν» του άναφέρει ότι μια σμαρίνα που
σωπικότητας της έποχής της Γαλλικής
ναστάσεως, κάθε φορά που έβλεπε σε μια
να γεύμα γέλι λιποθυμούσε. 'Ο Ιωσήφ
Λιγχερό δεν έπινε ποτέ του γάλα. Τα έ-
κρίδως συνέβαινε και με τον ν' 'Αννέ.
Καρντάν συγκαίνονταν τριμερά τ' αυτή.
'Ιούλιος Καίσαρ Σάκλινγκερ το κάθισμα
Ούντιλας Ζαγκελόν, βασιλέα της Πολωνίας,
τά μήλα. Και αν, χωρίς να ξέρει κανείς, έ-
δειχνε στον Ντό Σέν, μουσικοσυνθέτη του
Φαγκχίσκου Α' μήλα ή γλάδια, τον έπαι-
να ύποστη μιά ραγδαία αιμορραγία της
της. 'Ο αυτοκράτωρ Φερδινάνδος έπαινε
στο 'Ινσμπρουκ τον Ντέ Λορραίν, ένα η-
στοκράτη που φοβόταν τόσο πολύ τις η-
τες, ώστε έπιανε την μήτη του αιμα
έταν της... μονάχ'όταν σε μεγάλη άσπασ-
απ' αυτόν. Τέλος, ο άββας Μενέ, κάποιος
έκανε έμετό επί μιά δόχληση έθνοπα-
συνεχώς από την στιγμή που έμαθε ότι
μεσημβρινή Γαλλία έτρωγαν οι κάτο-
τους σκαντζόχοιρους!

—□□—

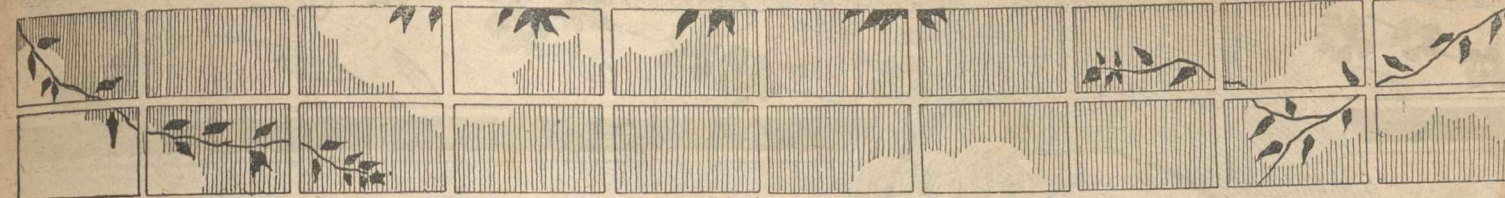
'Η μανία των συλλογών

Από ένα γαλλικό περιοδικό μαθαίνουμε ότι
ή μανία της συλλογής ώριμμένου είδος
τικειμένων από τους ανθρώπους, είναι
καμιά φορά πολύ παράξενο δράμα. Ένα
πληροφόρομεθα τα έξης παράδοξα:

Ένας Γάλλος συλλέγει τα παπούτσια που
διασπώνται χορευτών, ένας άλλος έτοιμά-
στο Παρίσι τους χροστούρες των διακο-
ζωγράφων, άλλος πάλι συλλέγει, ανα-
μενος Τζόνστον έχει μαζέψει 7750
κουμπιών!

—'Ο κύριος έχει φύγει για
την Κίνα, κύριε Φαταούλη,
πειν δύο ώρες μόλις και θα
επιστρέψω μεθούριο...

Τι κρύβεται κάτω απ' την προσωυμία «άλητης».—Τα μέτρα της 'Αστυνομίας.—Το άρκιον φύλον ύστερεί στην
άληται;—Μερικές ένδοιαφέρουσες πληροφορίες των άρμεδιών.

Λίγοι θα πρόσεξαν μιά σύντομη είδηση που
δημοσιεύθηκε την περασμένη δόμοδα στον
καθημερινό άθηναϊκό τύπο και που άνέφερε
πώς το 'Υπουργείο της Προνοίας εν συνε-
νόσει με την 'Εφελανθρωπική 'Εταιρία 'Αθη-
νών κατήρτισε σχέδιο για την περισύλλογη
των άλητων. Το θέμα μάς έκίνησε την περιέ-
ρεια και μάς έκανε να έ ενδιαφερόμαστε σχετι-
κώς.

Το τμήμα 'Εθών και Λεσχών άποτελεί
κλάδον της 'Εθνικής 'Ασφαλείας και υπάγε-
ται απ' ευθείας στην 'Αστυνομική Διεύθυνση.
Αυτό είναι το άρμόδιον στο προκείμενο ζή-
τημα και η μοναδική άρχη από την όποιαν έ-
πρεπε να ζητήσουμε πληροφορίες.

Έπειτα από διάφορες γραφειοκρατικές δια-
τυπώσεις, πληρώσαμε επί τέλους την διοίκηση
της υπηρεσίας 'Εθών και Λεσχών κ' έγ-
νωμάστε με προθυμία δεκτοί σε άρώρσση. Εύ-
νεστάτος τύπος και με όλα τα χαρίσματα
του πολιτισμένου ανθρώπου, ο διοικητής κ.
Τσαγκάκης, μάς προσφέρει τα φώτα του και
μάς άναπτύσσει της γνώμες του πάνω στα
ζητήματα της άρμόδιότητός του:

—Οι τρεις κυριότεροι κλάδοι που άπασχο-
λούν το τμήμα μου είναι ή πορνεία, ή άλη-
ταια και τα παίγνια. Και τα τρία αυτά κακά
άποτελούν σοβαρές μάστιγες κάθε πολιτισμέ-
της κοινωνίας, ή δε καταδίωξις των προσιπο-
θείτε έντονη ενεργητικότητα και συνεπάγεται
σοβαρούς κινδύνους και άκόμη σοβαρότερες
εθύνες. Ειδικά ο κλάδος της άληταιας δεν
είναι άπλοός: Κάτω από τον γενικό χαρα-
κτηρισμό του άλήτου ύφισταται πολλές τά-
ξεις ύποκειμένων που παραιτούν στο κοινο-
νικό δέντρο και ή ύπαρξις των άποτέλει ύβριν
κατά τον άνθρωπισμό και της έννόμου τά-
ξεως.

—Πώς ο νόμος χαρακτηρίζει τον άλήτη
και ποιά τα διακριτικά του από τους άλλους άν-
θρώπους;

—Υπάρχει μιά άνεπαρκής μονάς μετρή-
σεως στην νομοθεσία μας που λέγει ότι: ά-
λήτης θεωρείται όποιος άνεργος άν και φυ-
γόματος, στερούμενος σταθερού καταλύματος,
περιφέρεται άνα την ύπαιθρον. Και το ση-
μείον της άνεπαρκείας είναι έκείνο το έστε-
ρούμενος σταθερού καταλύματος», που κολά-
ζει τον νόμο και τον παρουσιάζει άνίσχυρο σε
πολλές περιπτώσεις να επιβάλει την δύναμή
του.

—Και ποιά είναι τα σωφρονιστικά μέσα
που μεταχειρίζεται ο νόμος για την καταπο-
λέμησι της άληταιας;

—Κυρίως δύο είδων: Στους μέν ενήλι-
κους άλήτες επιβάλλεται φυλάκιση από 6 μη-
νών μέχρις ένός έτους. Τα άνήλικα όμως ά-
λήτοπαϊδα, τα κάτω των 15 - 16 χρόνων, έ-
πειδή αυτά δεν είναι ουσιαστικά υπεύθυνα για
την κατάντια τους, αναλαμβάνει ή πολιτεία να
τι σώση και τα κλείνει μέσα σε σωφρονιστικά
άσπια. Άτυχώς και στο κεφάλαιο αυτό ή ά-
νεπαρκεια σωφρονιστηρίων έμποδίζει την έ-
φαρμογή του μέτρου. Μέσα σ' όλη την 'Ελλά-
δα έχουμε δια-δια δύο άσπια, ένα στην 'Ορω-
πό και άλλο ένα στην Σύρα. 'Η άστυνομία
κάνει το καθήκον της και περισυλλέγει τα ά-
λήτοπαϊδα, τα όποια παραπέμπει στην Εισαγ-
γέλια. Απτή πάλι τα στέλνει στα άσπια, απ'
όπου δυστυχώς επιστρέφονται ως άπαράδε-
κτα με την δικαιολογία των διευθυντηρίων ότι
δεν ύπάρχει θέσις. Έτσι άφίονται πάλι στους
δρόμους για να ξανασυλληφθούν την επομένη
από την άστυνομία, να παραπεμφθούν στον ει-
σαγγέλεα, να ξανασταλούν στο άσπιο και να
ξαναεπιστραφούν άναπό...

—Σε τί άριθμό άνέρχονται περίπου οι άλή-
τες στην περιοχή της δικαιοδοσίας σας;

—Δεν ύπάρχει καμιά στατιστική επί του
προκειμένου. Έντός αυτού όμως άς μη φαν-
τασθί κανείς πως στον τόπο μας έχουμε μό-
νη τάξη άλήτων, όπως παρουσιάζεται σ'

άλλες ευρωπαϊκές ή άμερικανικές μεγαλουπό-
λεις. Πολλή εσφαλμένα, ώρισμένα όργανα του
τύπου που άσχολήθηκαν διήεν κατά καιρούς και
έκαμαν έρευνες επάνω σ' αυτό το ζήτημα,
παρέστησαν τον τόπο μας γεμάτο από άλήτες.
'Η άναλογία σχετικά με τον πληθυσμό μας
είναι ελάχιστη, έστω κ' αν άκόμη συμπεριλη-
φθούν στον χαρακτηρισμό του άλήτου κ' οι
διάφοροι μικρολοποδύτες και οι μικροεχθια-
στοι που οι περισσότεροι απ' αυτούς δεν έστε-
ρούνται σταθερό καταλύματος και συνεπώς
άπαλλάσσονται της κατηγορίας.

—Σύμφωνα με της έξηγήσεις που μάς δί-
νετε, άμφιβάλλομε κ' αν ύπάρχουν και έκπο-
σοποι του όραίου φύλου, έκδοτοι στην άλη-
ταια...

—'Απεναντίας! 'Αλητοκόριτσα έχουμε άρ-
κετά, χωρίς κ' αυτό να θέλω να πω πως ύ-

«Η διδομένη άλήτισσα Άννα Παναγένοιας
ή Πρωτογένου, είδική για το τοίμημα
των... γεροντικών πορτοφολιών».

περβαίνουν σε άριθμό τους άρρενας συναδέλ-
φους των. Με την διαφορά ότι και σ' αυτό το
σημείο τα πράγματα παρουσιάζονται μετρο-
μένα. 'Ελάχιστα είναι τα κορίτσια που μπο-
ρούν να χαρακτηρισθούν καθαρά σαν άλήτισ-
σες. Τα περισσότερα θεωρούνται από τον νόμο
σαν άσεμνες γυναίκες που την δίωξη τους
πραγματεύεται το άρθρο 3082 της ποινικής δι-
κονομίας.

—Και ποιά είναι ή προέλευσις των;

—Μά, ή ίδια με κείνη των άλητοπαίδων.
Είναι συνήθως κόρες μεθυσών και χαρτοπα-
κτών ή έκθετα που έπεσαν σε χρέια ματωμέ-
νων και γυνάων σωματεμπόρων. Άλλες πάλι,
είναι όρφανά κ' άποστάτευτα κορίτσια
που άρχίζουν την πορεία τους από ύπρε-
τιούδες. Ένα πρωί της διαχέουν τα άρεντι-
κά τους, χωρίς να ύπολογίζουν το μέγεθος
της έγκληματικής των πράξεως, και τ' άφί-
νον άστεγα στους πέντε δρόμους, όποτε φι-
σικά μη έχοντας—και που πάντων μη έξερ-
ντας—τί να κάμουν, εκδίδονται στην άληταια.
'Η προσοχή της άστυνομίας έχει στραφή πάν-
τα τα περιουλίεγες πριν προφτάση να τα ά-
πορροφήση ή πορνεία.

—Και που στρέφεται ή μέριμνά σας;

—'Αν δεν τα στείλωμε και εμείς στα
άσπια αναλαμβάνομε την φροντίδα προσωπικά

να τα τοποθετήσωμε κάπου, είτε σ' ένα σπίτι
ως υπηρετίες, είτε σε καμιά φιλανθρωπική
ελαγελματική σχολή, αλλά και σε ιδιωτικά
μοδιστράδικα ή εργοστάσια, όπου τους παρέ-
χεται στεγή, περιποίηση και τροφή. Σημειώ-
τεον ότι ή μεριμνά μας δεν σταματά ως έπι-
στημη που θα τα παραδώσωμε καπου. Πλα-
ρακολουθούμε και την μετέπειτα ζωή τους και
επιτηρούμε την διαγωγή και την άνάπτυξη
τους. Συχνά θροσκόμαστε στην άναγχή να τα
ξαναμαζεύωμε από τους δρόμους, στους ό-
ποιους ξαναγυρίζουν από νοσταλγία και κε-
κτιμένη συνήθεια. Συχνότερα όμως θροσκόμα-
στε στην ευχάριστη θέση να τα δούμε να
παίρνουν τον καλό δρόμο, να μεγαλώνουν, να
άποκαταστήνονται μ' επιτυχία και να γίνον-
ται άγνώριστα. Είμαι σε θέση να ξέρω πολλά
τέτοια πρόσωπα, που από άλητοκόριτσα, σήμε-
ρα έχουν εξελιχθί σε καλές ήθοποιους ή και
νοικοκυρές με άξιοζήλευτη κοινωνική κατά-
σταση...

Η πληροφορία του ευγενικότατου και ύ-
ποχρεωτικού κ. Τσαγκάκη ήσαν άρκετές για
να μάς διαφωτίσουν στο ζήτημα με το όποιον
θέλωμε να καταπασθούμε. Ευχαριστώντας
τον διοικητή του ευεργετικού τμήματος «Εθ-
νών και Λεσχών» της Γενικής 'Ασφαλείας,
βγαίνομε από το γραφείο του, όταν μιά πε-
ριεργη σπηή που έλάμβανε χρώαν στη διπλα-
νό δοματίο των 'Ανακρισεων, μάς τράβηξε
την προσοχή και σταδίαμε να την παρακο-
λουθήσωμε.

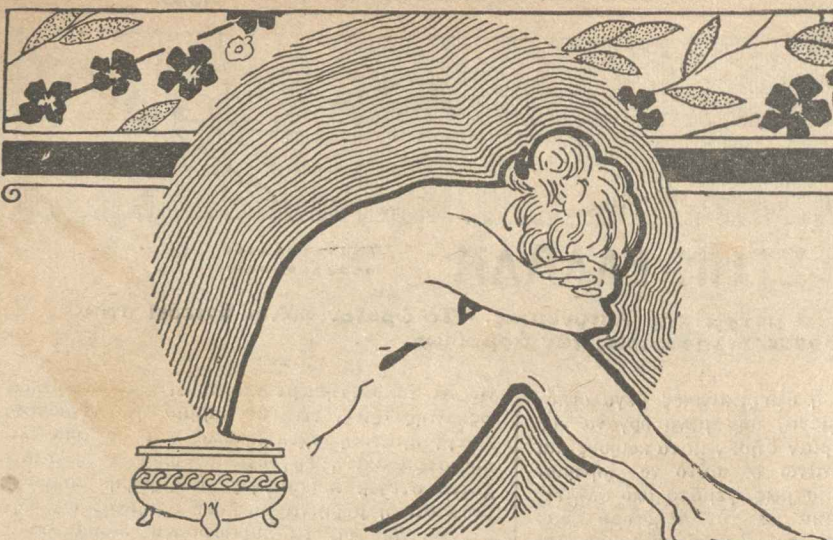
Μιά νέα κ' άτημέλητη κοπέλλα, κοντή, ά-
δύνατη, με μαλλιά όξεναναρμένα και μάτια
στεφανομένα από τα σημάδια του έκφυλλισμού
και της παραισίας, στεκόταν στη μέση του
δοματίου και ύφιστατο τα εικονικά περιγράμ-
ματα δεκάδος άστοφύλλων και θαυμάσιων της
Γενικής 'Ασφαλείας. Τα περιγράμματα όστόσο
αυτά δεν είχαν τίποτε το πονηρό ή το θάνατο-
σο, όπως θα φανταζόταν κανείς άκούοντας
την παραπάνω περιγραφή μας. Ήταν τρόπος
άνακρίσεως, έπιτηδες σκηνοθετημένος άσφα-
λως έτσι, για να ξαναγκασθί ή κοπέλλα να
μαρτυρήση ώρισμένες πληροφορίες που χρει-
άζονταν ή άνάκρισις για να βασίση την κατηγο-
ρία της.

Αλλά ποιά ήταν λοιπόν το κορίτσι αυτό και
τί έκανε για να αναγκασθί να τον τον
τόπος; Απολύτοτα, ένα «άλητοκόριτσο»,
που δεν μπόρεσε να σωφρονισθί παρ' όλης
της προσπάθειας των οργάνων της καταδίω-
ξεως και της δικαιοσύνης. Παλαιά γνώριμος
των άθηναϊκών πεζοδρομίων και των τριόδων,
ή περίφημη Άννα Παναγένοιας ή Πρωτογέ-
νου ή Παπαγοργίου είχε ήρωικότατον πα-
ρελθόν και εδωκότητα στην... άφαιρέση των
πορτοφολιών από άπλοίκους έπαρχιώτες και
γέροντες, τους όποιους πλησίαζε με το πόδη-
μα της γνωμίας ή συγγενείας και τους ά-
πύλλασσε του θύρους του... κομποδεμάτι-
ων. Τα θύματά της άρριμούνταν κατά δεκά-
δες και το παθητόν της επιβαρύνεται με 14
έτων φυλάκισης, της όποης σχεδόν πάντα ά-
πέφυγε ή... έξεννοση να άποστή.

Απτή την φορά φαίνεται όμως πως δεν
πρόκειται να γινώσθι από την τοιμηδα που
πάσκει. Και άσφαλώς θα πληρώσει όλες
της παλές της διατίες. Γιατί ή κανονόγνια
κατηγορία της είναι πολύ βαρεία. Μέσα σε
τρείς μέρες έκανε ισάριθμους άλλους, άφα-
ρώντας 2.800 δραχμές από τρία άντόπια γε-
ροντάκια...

Η Άννα, είναι ο άνταρσοσωρευτικός τύ-
πος των άδύνατων άλητοκόριτσων του τόπου
μας. Εύτυχώς που ή συνάδελφός της δεν εί-
ναι πολλές. Όσες όμως κ' αν είναι, έκαστο
πενήντα ή δεκά, αποτελούν ένα άγος που πρέ-
πει άποσπώποτε να καθαρισθί απ' την κοινο-
νία μας.

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Η ΑΝΝΟΥΛΑ ΠΕΙΝΑ!

— 'Ο θάνατος είναι απόλυτος, η, τὸ ξέρω, όμως μιά ἀρρώστεια τώρα... Σκέφου κ' ἐμὰς δ' τους.

— Τί ἄλλο κάνω... Μακάρι νὰ μπορούσα νὰ μὴ σὰς σκέπτομαι.

— Ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ βγῖνε ἔξω. Τὸ κλάμα τῆς μικρούλας ἦταν μέσα στ' αὐτιά του, ἕνα κλάμα, σιγανό, παραπονεμένο, ὅχι κλάμα παιδιού, μὰ κλάμα ἀνθρώπου πού κλαίει τὴν μοῖρα του.

Προχώρησε στὸν δρόμο. 'Ο βορρῆς σφύριζε στ' αὐτιά του σὰν δαμονισμένος. 'Ο οὐρανὸς, φεγγαρόλουτος, εἶχε πὺλ καὶ πὺλ μεγάλα λευκά σύννεφα, διάφανα σὰν τοῦλια. Σήκωσε τὸν γυμνὰ τοῦ σασκαλιού του, πέρασε διάφορα στενοσόκκακα καὶ βγῖνε σ' ἕναν μεγάλο φωτισμένο δρόμο.

— 'Η 'Αννούλα πεῖνᾶ! ψιθύριζε.

Στάθηκε σὲ μιά γωνιά. 'Ο κόσμος περνοῦσε διασπασμένος. Μέσα στὸ μυαλό του χόρευαν σ' ἕναν τρελλὸ χορὸ ἡ σκέψεις. Κρύνονταν. Τὰ δόντια του χτυποῦσαν. Βάδιζε γρήγορα γιὰ νὰ ξεσταθῇ λίγο. Βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιά φοιτολισμένη διτρίνα παντοπωλείου στὰ Χαντεία, γειττή τρόφιμα. Τὸ λαρόγγι του ἦταν στεγνό.

— 'Η 'Αννούλα πεῖνᾶ! 'Η φράση αὐτὴ κέντριζε ἐκκολομητικὰ τὸ μυαλό του.

Σὰν ὑποταμένος κύτταζε ὄρες τὰ διάφορα λιχουδικὰ τρόφιμα τῆς διτρίνας. Μιά φο-

ρὰ μπορούσε κ' αὐτὸς ν' ἀγοράσῃ ὅτι ἦταν ἀπὸ κεῖ. Ἐμπαινε μέσα στὸ μαγαζὶ μὲ τὸ θάρρος τῆς γεμάτης τρέψης, ὅσοι ὅμως ἡ ἀνεργία, ἡ φτώχεια... Ἐνας κύριος, φρενός, πακέτα καὶ ἀνθή, ὅγινε μέσα ἀπὸ τὸ κατάστημα μὲ δυὸ παιδάκια. Ἦταν ἑκατὸς ν' ἀνέβῃ στὸ ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο πὺλ πύλ, μὲνε ἀπ' ἔξω.

— 'Ο φτωχὸς ἔκανε μιά κίνηση νὰ τὸν πύλ, οἶσιν. Ἐδίστασε. Ὑστερὰ πύλ σκέπτηκε.

— 'Η 'Αννούλα πεῖνᾶ...

Πλησίασε μὲ τρόπο πὺλ νὰ μὴ τὸν δῇ κανένας καὶ ψιθύρισε κἀτὰ ἀκατανόητο.

Τὰ δυὸ παιδάκια εἶχαν μὴ στ' ἀμῆ... 'Ο πλούσιος κύριος σταμάτησε, κύτταζε τὸν φτωχὸ περιφρονητικὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὰ δὲν ντρέπεσαι καθόλου νὰ εἶπῃς ἐλεημοσύνη κοτζίμ ἄντρας! Πήγαινε νὰ δὲς λένης.

— Ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητο, ἔκλεισε κατ' ὁρὰ τὸν τὴν πόρτα καὶ ἔδειχνε.

— 'Ο δυστυχισμένος χόθηκε μέσα στὸ πύλθος κ' ἔστριψε τὴν λεωφόρο Πανεπιστημίου. Στὴν διασταύρωση τὸν ἔπαισε μιά ἄλλη αὐτοκίνητα, τράμ, κόσμος, φῶτα, φωνές, κίνηση, ὅλα περνοῦσαν διασπαστικά καὶ σπασμένα μπροστὰ στὰ μάτια του, σὰν φανταστικὸ ἱπποδρόμο.

— 'Η 'Αννούλα πεῖνᾶ! ἄκουε νὰ τοῦ ψιθύριζαν ἀπὸ ὅλες τῆς μεριές.

— 'Η ὥρα ἦταν περασμένη. 'Ο κόσμος ἀπὸ τὰ θέατρα καὶ τοὺς κινηματογράφους ἔμπαινε στὰ γαλακτοπωλεῖα καὶ στὰ διασπασμένα κέντρα. Γοῦνες, βαρεὰ παντοφύκια, ἄνεση, ὁραίες κυρίες, γέλια. 'Η σπηρὴ τῆς ζωῆς πὺλ πληρῶνε. Αὐτὸς ὅσοι κινετοὶ σὲ σκοτεινὰ παρασκήνια. Προχώρησε μὲ μιά βλαστήμια στὰ χεῖλη.

Τώρα στ' αὐτὰ του ἔμπαινε μιά εὐθὺμη μουσικὴ ἀπὸ ἕνα ἱπποδρόμο καμπαρέ. Μιά σειρά γλάντζων κατέβηκε μωμένη, γοητευμένη, φιλάρεσκη. Ἀπὸ τὴν πόρτα, πὺλ ἀνοίξε γιὰ ἕνα λεπτὸ διάκρινε ἕναν κόσμον γλάντζων καὶ χορεύει μὲ ὁραίες ἀρτίστες, πύλ πύλ, νὰ οὐρλιάζῃ. 'Η εὐθὺμη πύλ τὴν εὐθὺμη.

— 'Η 'Αννούλα πεῖνᾶ! πύλ φάνηκε πὺλ ἔλεγε τὸ ὅμιλ μὴ σιγῆς.

— Ἐφυγε, σὰν νὰ τὸν κινετοῦσαν.

Κουρασμένος, ἀποσταμένος, νυσταγμένος, ἀπὸ τὸν πύλ σὲ μιά κακοφωτισμένη γωνιά τοῦ Ἀρσακείου, σὲ λίγο. Κανένας δὲν ἔξοικνυόταν νὰ τοῦ δώσῃ πύλ. 'Η φιλάνθρωπια δὲν εἶναι νὰ κρολογήσῃ.

Ξαφνικὰ ἕνας πόλιμαν τὸν πλησίασε ἀπότομα.

— Θες νὰ σὲ πῶ στὸ τῶμα; Δὲ ξέρεις πὺλ ἀπαγορεύεται ἡ εἰσιτία; Νὰ πῶς στὴν Φιλάνθρωπια... Τράβα!

Ποιὰ εἶναι πύλ αὐτὴ 'Εταιρία; Πὺλ γράφεται κανένας σ' αὐτὴν; Τί προσόντα χρειάζονται; Συστάσεις; Πόσες διατυπώσεις;

— Πόσος καιρὸς; Πόσοι κόποι; Καὶ ὅμως τώρα...

— 'Η 'Αννούλα πεῖνᾶ...

— Ἐνα κρὺ ἔλυσσε τὴν σπονδυλικὴν του στήλη.

Σὲ λίγο, καθισμένος σ' ἕνα μπαράκι τῆς Ἀκαδημίας κρατοῦσε τὸ κεφάλι του ἀνάσσει στὰ παγωμένα χέρια του. Σειρὰ τ' αὐτοκίνητα περνοῦσαν μπροστὰ του μὲ εὐθὺμη κορναρίσματα, μὲ παρῆς πὺλ τραβοῦσαν τὴν Γιανφάδα καὶ τὸ Φάληρο.

Σὲ μιά στιγμή πὺλ ἡ ἀπόγνωση τὸν εἶπε:

— Τί θὰ γίνωμε, Θεέ μου! ἀναστενάξε ἡ χλωμή γυναῖκα μὲ τὸ κοριτσάκι στὴν ἀγκαλιά...

— Τί θὰ γίνωμε, Θεέ μου! 'Ο ἄνδρας ἔβριζε κ' ὅσοι τῆς εἶπε:

— Ἀναψε τὴ λάμπα.

— Μὲ τί; Δὲν ἔχω οὔτε στάλα πετρέλαιο. Χτες ζήτησα καὶ σπύρτα ἀπὸ τὴν κυρὰ-Λένη πλάι, μὰ σήμερα κ' αὐτοὶ δὲν ἔχουν οὔτε ψωμί, θαρρὸ, γιατί κοιμήθηκαν ἀπὸ τῆς ἐπτά, σὰν τῆς κόττες.

— 'Η μικρούλα ἄρχισε πύλ τὸ κλάμα τῆς.

— 'Η μάνα προσπάθησε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ.

— Κοιμήσου, μωρό μου, νὰ κύτταξε, ἦθε ὁ μπαμπάς.

Τὸ κλάμα τῆς μικρῆς ἦταν σπαρταχτικώτερο τώρα.

— Συμφωρὰ μου, ἂν ξυπνήσουν καὶ τ' ἄλλα τὰ καίμένα... Τοῦλάχιστον ὅσο κοιμῶνται, δὲν πεννοῦνε καὶ ὡς τὸ πρὸς ἔχ' ὁ Θεός.

— Ἐνα σκληρὸ γέλιο ἔξφυγε ἀπὸ τὰ στεγνὰ χεῖλη τοῦ ἀνδρός.

— ἔχει ὁ Θεός! Πότε; Σὰν τὰ τινάζουμε ὅλοι μας ἐδὸ μέσα;

— Σηκώθηκε ἀπότομα, πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ φόρεσε.

— Πὺλ πῶς τέτοιαν ὥρα;

— Πὺλ πῶς; Μήπως ξέρω κ' ἐγώ; 'Η 'Αννούλα πεῖνᾶ... καὶ πῶς νὰ δῶ...

— Τυλίξου καλά, κοιμήσου. Κάνει ἕνα κρὺ διαβόλεμένο.

— Φοβάσαι μὴν πεθάνω; εἶπε σαρκαστικὰ.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Στὸ σχολεῖο.

— 'Ο δάσκαλος. — Καὶ ποιά παιδιὰ πηγαινουν στὸν Παράδεισο;

— 'Ο μαθητὴς. — Ἐκεῖνα πὺλ πεθαίνουν.

Μετά τὴν παράσταση.

— Καὶ εἶχατε καλὴ θέση στὸ θέατρο; ρωτᾷ ἡ μὰ φίλη τὴν ἄλλη.

— Κάθε ἄλλο. Δὲν μπορέσαμε νὰ δοῦμε τίποτε.

— Ἦμουν κ' ἐγὼ ἔξερε με τὸν ἄνδρα μου.

— Κι' εἶχατε καλὴ θέση σεις;

— Χειρότερη ἀπὸ σὰς. Κανείς δὲν μπορούσε νὰ μᾶς ἰδῇ!

Ἦθελε νὰ ἐξέφληση μὲ μισὴ τιμὴ!

— 'Ο Ρότ ὄφειλε ἕνα ποσὸν στὸν Κάν. Μιά μέρα ὁ Κάν δέχεται τὴν ἐπίσκεψη τοῦ μικροῦ γιου τοῦ Ρότ, Μουθῆ, ἡλικίας μόλις 6 ἐτῶν.

— 'Ο πατέρας μου μ' ἔστειλε, λέει ὁ μικρὸς Μουθῆς γιὰ νὰ κανονίσουμε κάποια ἐκκρεμὴ ὑπόθεση.

— Τι; φωνάζει ὁ Κάν ἔξω φρενῶν. Ἐσένα βόηκε νὰ στείλῃ ὁ πατέρας σου γιὰ νὰ κανονίσῃ τὰ χρέη του;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπαντᾷ ὁ Μουθῆς. Μοῦ εἶπε ὅτι τὰ παιδιὰ πληρώνουν παντοῦ τὴν μισὴ τιμὴ!

Βιβλιοκρισία.

— Πὺλ σὰς φαίνεται τὸ νέο βιβλίο τοῦ κ. Χ.; Λένε πὺλ εἶναι πὺλ καλὸ...

— 'Α! Θαυμάσιο... Εἶναι δευμένο μὲ ὁρατο ἐξώφυλλο, μιλᾷ, μὲ χρυσὰ γράμματα κ' ἔχει πρὸς τῆς χαρτί. Πολὺ καλὸ, ἀλήθεια, βιβλίο.

Στὴν ἐφημερίδα.

Συντάκτης. — 'Ο διαχειριστὴς μας ἤθελε τὴν οικογένειά του κατὰ ἕνα.

— Ἀρχισυντάκτης. — Γέννησε ἡ γυναῖκα του;

Συντάκτης. — Ναι, ἕνα ἄρρε.

— Ἀρχισυντάκτης. — Γούναρε τὴν ἐδῶς στὴν στήλη πὺλ ἔχομε ἀπὸ τὸν τίτλο: «Νέα Μουσική».

Πρεβλεπτικότης.

— 'Η πεθερὰ τοῦ κ. Α. πέθανε.

— Ἀπὸ τὴν τελείωσιν, γιατί ἡ καὶ μὲν ἡ πεθερὰ μου; ρωτᾷ ὁ κ. Α.

— Βέβαια, πέθανε, ἀλλὰ καμιά φορὰ συμβαίνει καὶ νεκροφάνειες. Πέθανε στὸ Παρίσι μιά γυναῖκα, ἐνῶ τὴν ἐθαλάνε στὴν ἑλληνική, πνέχτηκε πάνω ἔξω.

— Ἀλήθεια!... 'Α! τότε νὰ παραγγεῖλουμε νὰ τὴν πνέλουν σὺν-σὺν, γιὰ νὰ μὴ ἔχομε ἀπόδοτα...

Σ' ἕνα κλασικὸ λυκεῖο τοῦ Λεονίδου.

— 'Ο καθηγητὴς. — Καὶ ποιά μεγάλο πλεονέκτημα εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν σχέσει μ' ἐμᾶς;

— 'Ο μαθητὴς (ἀδιστακτικῶς). — Αὐτοὶ δὲν ἦσαν υποχρεωμένοι νὰ μαθαίνουν... ἑλληνικά.

Ἦταν χδεσινή...

— 'Ο Γιαννάκης στὸν Γιοργιάδη (Χιῶτες κ' οἱ δυὸ).

— Τι ἡμερομηνία ἔχομε σήμερα Γιαννάκη;

— Νά, ἔχεις μπροστὰ σου τὴν ἐφημερίδα.

— Ναι, μὰ εἶναι χρεσινή...

Κολακευτικὴ ἀπάντησις.

— 'Ο ἐρωτευμένος. — Σκέπῃ, θὰ μὲ κἀνῃς νὰ πεθάνω καὶ τότε θὰ σοῦ παρουσιάξω τὸ πνεῦμα μου γιὰ νὰ...

— 'Η ἀπιστῇ. — Τὸ πνεῦμα σου; Τότε θὰ λάβω τὴν ἐγκαρτίστην νὰ γνωρίσω σὲ σένα καὶ πὺλ ἔως τώρα δὲν τὸ εἶχα ἀντιληφθῇ...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΥΛΒΙΟΥ

πονη ἀνθρωπότητα, καὶ τὰ ἐσφιγγε, τὰ ἐσφιγγε πὺλ δυνατὰ, πὺλ μαλασμένα, πὺλ ἄγρια, μουγγολίζοντας:

— 'Η 'Αννούλα πεῖνᾶ!...

Τὸ σκοτάδι ἀπλώνονταν γύρω βαρὺ, ἐριπτικὸ κ' ἐπείθε τὸς ὅμους τοῦ στραγγαλιστῆ. Καμμιὰ φωνὴ πονθενά, καμμιὰ σιὰ.

Ἐμεινε γιὰ πολλὴν ὥρα σὰν δνειροπαρμένος στὴν ἴδια θέση, ἀνίκανος νὰ κινήθῃ. 'Η φοβερὴ πρᾶξη τοῦ τὸν ἔκανε ν' ἀφανισθῇ ὁλόκληρα, νὰ πέσῃ σὲ μιά ἀμηχανία ἀδυσσάλεα.

Κάθνος σ' ἕνα μπαγκάκι κ' ἄρισε νὰ τὸν κυριεύσῃ ἡ ἀπόγνωση...

— Ἀξαφνὰ, σὰν καὶ νὰ κινήθηκε δίπλα του, σὰν μιά σιὰ νὰ φύτρωνε μέσα ἀπὸ σκοτάδι.

— Ὡστόσο οὐτ' αὐτὸ ὑπόφευγε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν διδασίᾳ του. Ἐξακολουθοῦσε νὰ σφιγγε μὲ λύσσα τὸν ἀνθρώπο, πὺλ δὲν ἦταν τώρα πᾶς παρὰ ἕνα πτόμα.

Τὸ σφύριγμα ἑνὸς πόλιμαν, ἔφερε κ' ἄλλους δυὸ στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Πλάι στὸ πτόμα, ἕνα κορμὴ χωρὶς ἀντίσταση, χωρὶς συνείδηση, ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα στὰ χέρια τὸν ἀνθρώπου τῆς ἐξουσίας.

Τὸν ἔδεσαν μὲ χειροπέδες, καὶ τὸν ἔφεραν στὸ τμήμα.

Δὲν ἤξερε οὔτε τ' ὄνομά του, οὔτε τὴν αἰτία πὺλ σκότωσε. Ἀπὸ τὰ γλωσσισμένα χεῖλη τοῦ φτωχοῦ πατέρα δὲν ἔβγαιναν παρὰ μόνον ἡ λέξις:

— 'Η 'Αννούλα πεῖνᾶ!...

Κι' ἕνα γέλιο, ἕνα γέλιο σὰν σπαραγμὸς καὶ σὰν κλάμα...

ΣΥΛΒΙΟΣ

Ο ΡΙΤΣΑΡ ΝΤΙΞ ΠΑΝΔΡΕΜΕΝΟΣ

Ναι, είναι γεγονός! 'Ο τέως ανάληπτος εργένης, που διεκλήρυτε σ' όποιον συναντούσε τα θέληγτρα της ανεξαρτησίας, και της χαρής του ελεύθερου βίου, αυτός που άλλαζε της φύλης του σαν πουκάμισο, που ήταν η ψυχή όλων των υποδμηκων συναναστροφών, ο ευθυμότερος τύπος των διασκεδάσεων και που ώρκιζόταν στο όνομα των Αγίων Πάντων πως ποτέ, — μα ποτέ! — δεν θα πανδρευόταν, έπεσε θύμα της γοητείας μιας από τις πιο πιστές θαυμάστριές του, της Βίνιφρεντ Κόε. 'Η Βίνιφρεντ είναι μια πολύ θελκτική νέα, που τα ξανθά σαν όλοκάθρο γυαλάκια μαλλιά της, δεν ξέρουν την ψεύτικη λάμψη των βαρών, που τα ώραια γαλιανά μάτια της έχουν την τρυφερότητα της ανοιξιάτικων μενεξέδων και που το συναρπαστικό και σοβαρό της χαμόγελο δεν θυμίζει σε τίποτε το διαφημιστικό χαμόγελο των πρωταγωνιστριών της οθόνης.

Οι φίλοι του Ντίξ δεν τον αναγνωρίζουν πια τον παλιό Ρίτσαρ και μένουν μ' ανοιγτό το στόμα κάθε φορά που τον ακούνε να ψιθυρίζει με τον αμίτητο στόμα των έρωτων-μένων:

—Είμαι ο ευτυχέστερος άνθρωπος στον κόσμο!

—'Η άλλοτε:

—Κανείς άνδρας δεν πρέπει να μένει ελεύθερος. Όποιον καλλίτερος αν παντρευόμουν πριν πέντε χρόνια!

Πράγματι, πέντε πέντε χρόνια από τότε, που ο Ρίτσαρ Ντίξ συνήντησε για πρώτη φορά αυτήν που θα γινόταν αργότερα γυναίκα του. Το χτύπημα ήταν κεραυνόβολο. 'Από την στιγμή που την είδε ο Ρίτσαρ κατάλαβε πως ήταν εκείνη ακριβώς που περίμενε πάντα. Με την διαφορά που το ρομάντσο τους έποψε να γίνει σαν ένα σενάριο απ' αυτά που έχουν περικεισθεί πλοκή για να καταλήξουν τέλος στην ευτυχία των πρωταγωνιστών τους. 'Η Βίνιφρεντ ήταν τότε αραβόσκιασμένη μ' ένα νέο από τον "Άγιο Φραγκίσκο, κι' επρόκειτο να τον παντρευτεί πολύ σύντομα. 'Η τύχη όμως δεν θέλησε να εύλογησει εκείνη την ένωση.

Από καιρό πριν, η Βίνιφρεντ εθάρμαζε τον Ρίτσαρ Ντίξ, και δεν παρέλειπε να πηγαίνει κάθε βράδυ να βλέπει όλες της ταινίες του και να παρακολουθεί την σταθερή πορεία του ταλέντου του. Φυσικά, δεν είχε σκεφτεί ποτέ της να κάνει την γνωριμία του, και, όταν η τύχη τον έφερε μπροστά της, ένοιωσε πως ο μόνος άνδρας που μπορούσε να παντρευτεί ήταν αυτός. Το αίσθημα του περφορικού θαυμασμού που ένοιωσε για τον άγνωστο της καλλιτέχνης μεταμορφώθηκε με μιά σε κάτι πιο συγκεκριμένο και πιο απαιτητικό. Κι' αυτό, γιατί, με την γυναίκα της διαίσθησης κατάλαβε την εντύπωση που είχε προξενήσει κι' η ίδια στον Ντίξ.

Ωστόσο, παρ' όλη την αμοιαιότητα του ελκυστικού εκείνου έρωτος, υποχρεώθηκαν να ζουν γωισμένοι για αρκετά χρόνια, αυτή μεν στον "Άγιο Φραγκίσκο κι' ο Ντίξ πότε στην Νέα Υόρκη και πότε στο Χόλλυγουντ, αναλόγως των απαιτήσεων της δουλειάς του. 'Αλλ' η αγάπη του, όπως όλα τα αληθινά βαθιά αισθήματα, μπόρεσε κι' αντιστάθηκε σ' αυτή την δοκιμασία, και ο χρόνος που εργαζόταν εν τώ μεταξύ για την διάλυση των αρραβώνων με τους όποιους ήταν δεμένη η νέα, κατόφερε στο τέλος να ενώσει τους δυο ερωτευμένους. Είναι λίγοι μόλις μήνες που ενώ κανείς — εκτός από μερικούς πολύ στενούς φίλους των — δεν υποπτεύεται το μυστικό ειδύλλιο, ο Ρίτσαρ Ντίξ ήρθε στην τύχη του με της Βίνιφρεντ Κόε, παρουσία δύο υποδμηκων.

Ούτε πριν, ούτε μετά, δεν επέτρεψε να διαφημισθεί ο γάμος του, όπως κάνουν σε τέτοιες περιπτώσεις οι κινηματογραφικοί στάρ, κι' έτσι επέσπευσε έντελως άπεσταστα την

σελήνη του μελιτός του. Γιατί ο Ρίτσαρ Ντίξ έχει διαφορετικές αντιλήψεις από τους άλλους συναδέλφους του για το ζήτημα του γάμου, τον όποιον θεωρεί σαν μια ιερή κατάσταση που δεν μπορεί κανείς να την πάρη στα ελαφρά, και να την εκμεταλλευθεί για διαφημιστικούς σκοπούς. 'Ο δικός του συνεισφορά γάμος δεν θα γίνει τίποτε το κοινό με τους άλλους μοντέρνους γάμους, όπου οι σύζυγοι, σαν καλοί σύντροφους διάγουν... θύους παραλλήλων και χωριστούς! Κι' οι δυο τους έχουν όμοια γούστα και η μεγαλύτερη ευτυχία τους είναι να μένουν μόνοι στο άπειρο ανόκητο του Ντίξ, διαρκώς στο υπαίθριο, κάνοντας ιππασία ή παίζοντας τένις, και, το βράδυ να κάθονται κοντά στο τζακι όπου ολίζεις μια μεγάλη φωτιά από μυρωδάτα ξύλα. Και στην καρδιά των νεογνών βασιλεύει τότε μια ειρήνη πιο πλα-

Ο Ρίτσαρ Ντίξ με την χαριτωμένη σύζυγό του Βίνιφρεντ.

ταία ακόμη κι' από την ειρήνη των απέραντων κοιμημένων λειβαδιών που απλώνονται κάτω από τα παράθυρά τους.

Δεν θ' ακούσετε ποτέ την Βίνιφρεντ Ντίξ να λέει πως αγαπά τα παιδιά, ούτε πως θέλει να κάνει. Αυτό της φαίνεται τόσο ουσιαστικό που δεν της χρειάζεται να το πει, και ο Ντίξ την επιδοκιμάζει χαμογελώντας.

—Σήμερα μόλις άρχισα να ζω, λέει με τον ένθουσιασμό έρωτευμένου γυναικείου, 'Η καινούργια του αυτή κατάσταση θαγεί άραγε καμιά επιδράση στην καριέρα του; Αυτό το ερώτημα αναγκάσθηκαν να θέσουν οι διευθυντές του με κάποια δόση αγωνίας, όταν τον καιρό που έκανε το ταξίδι του γάμου του, ο Ρίτσαρ άρχισε να συμμορφωθεί προς της προσκλησεις που του έστειλε επανειλημμένως ο οικος στον όποιον εργαζόταν, για να γυρίσει μια ταινία. Φαντάσθηκαν πως η χαριτωμένη γυναίκα του δεν θα δεχόταν να μένη μόνη της της ημέρας που ο Ντίξ θα ήταν υποχρεωμένος να δουλέυη για την οθόνη. 'Αλλά όχι, η γλυκιά Βίνιφρεντ που αγνοούσε όλες της βασικές επαγγελματικές υποχρεώσεις ενός ήθοποιου, κατάλαβε πολύ γρήγορα πως το επάγγελμα αυτό αποτελούσε ένα αναπόσπαστο μέρος της ζωής του άνδρός της και συμμορφώθηκε. Μόνο μια φορά άκουσθηκε να μεμφόμω, όταν κάποτε ο

Ντίξ πέρασε μια ολόκληρη βδομάδα στο σπίτι του εργαζόμενος από της 6 το πρωί της 10 το βράδυ:

—'Αγάπη μου, πόσο σε κουράει αυτή η δουλειά! Της αξίζει άραγε τέση άσκηση; Το ίδιο εκείνο βράδυ ο Ρίτσαρ Ντίξ κατάλαβε πως έπρεπε αμέσως να εξηγήσει τα λόγια της γυναίκας του, αλλά η κληρο ή ζωή τους θα μπορούσε να διαταραχθεί από την άγνοια της Βίνιφρεντ. Με μεγάλη ηρεμία, τονίζοντας τα λόγια της εξήγησε της υποχρεώσεις του επαγγελματικού, υπονομιμίζοντας την άγνοια των φίλων του δημάτων, τους ενθουσιασμούς των πρώτων του επιτυχιών, το σιγανό ανέλιξή του σε μια σταθερή θέση, ως την στιγμή του χατάστασης. 'Ο κινηματογράφος; Με αυτός ήταν η ίδια του η ζωή, το φως του ψαμπί της μελλοντικής οικογένειάς του.

—'Η νέα συμμορφώθηκε, και, για να κινή υπομονή, λογαριάζει ναθή στην Βίνιφρεντ τα τέλη του εφετινού καλοκαιριού.

Η κέρη της Μαρλέν Νττήρυθ και η τύχη του μικρού Λίνιμπεργκ

Η συγκίνησης που δοκίμασε όλος ο κόσμος με την απαγωγή και την δολοφονία του μικρού Λίνιμπεργκ κοντεύει να ξεχαστεί, και μια καινούργια είδηση αναστατώνει α μια την ψυχή όλων μας. 'Η Μαρλέν Νττήρυθ πήρε ένα σημείωμα που την απείλει πως η κόρη της Μαρία, ηλικίας 6 μόλις χρόνων, θα θανατωθεί, αν η καλλιτέχνης δεν καταβάλει ένα ποσό 20.000 δολαρίων. 'Η ιστορία, που ειδοποιήθηκε γρήγορα, ανακάλυψε πως μια συμμορία κακοποιών, από μήνες τώρα προσπαθεί να τρομοκρατήσει τους διασημότερους στάρ, ζητώντας τους εκατοντάδες ποσά και απειλώντας τους με θάνατο.

Κατά περίεργη τύχη, το γράμμα το παραλήφθηκε για την Μαρλέν Νττήρυθ από τη λή, κατά λάθος, στην κ. Έγκντ Μύλλερ, την γυναίκα ενός πλουσιού εμπόρου του Λας Άντζελες, ενώ ένα άλλο σημείωμα έφτασε στο σπίτι της και στην τύχη του μικρού άγνωστου της Μύλλερ αν δεν καταβάλλεται αμέσως ένα ποσό 50.000 δολαρίων, είχε σταλή στην Μαρλέν Νττήρυθ.

Το πρώτο σημείωμα που έλαθεν η Μαρία, από ξη εβδομάδα, απαιτούσε 10.000 δολάρια. 'Η καλλιτέχνης ειδοποιήσε αμέσως τον αστυνομία και, μετά 15 μέρες, ένα νέο σημείωμα την ειδοποίησε:

—Μιλήσατε στην αστυνομία. Για τωμά σας, διπλασιάζουμε το ποσό των λύτρων σε 20.000 δολάρια.

Την επόμενη εβδομάδα, τέλος, η πρωταγωνίστρια έπαυσε αυτό το τελευταίο γράμμα:

—(Μαρλέν Νττήρυθ, αν θέλεις να σώσεις την κόρη σου και να γίνει μια μέρα κι' αυτή μια διάσημη στάρ, είναι ακόμη καιρός. 'Αλλιώς, δεν θα είναι πια σε λίγο, για σένα, παρά μια αγαπημένη ανάμνηση. 'Αλλοίμονο σε, αν τολμήσεις να ξαναδώσεις το παρόν σε κανέναν αστυνομικό!)

Τι θα γίνει τώρα; Ποιος ξέρει! Κάθε λογισμός είναι επικίνδυνος και πρόκληση βέβαια είναι πως όλος ο καλλιτεχνικός κόσμος του Χόλλυγουντ και μαζί μ' αυτόν όλη η ύψιλη παρακολούθει με παρατασιακή αγωνία την έκβαση της υπόθεσης αυτής.

ΠΕΝΝΙΕΣ

—Τα καθαρά κέρδη της «Φίλμ - Φίλμ» την πρώτην εξαμηνία του 1931 άγγεσαν σε 128.000 δολάρια, έναντι 6.788.000 της αντίστοιχης περιόδου του 1930. 'Η κέρδη γάρ...

—Μέσα στους κινηματογραφικούς κύκλους της Βιέννης κυκλοφορεί μετ' επισημότητας, 'Οποιος δεν υπέφερε δεν επιτυγχάνει. Τά άιστορητήματα δεν έγιναν για να ξεθαυδούν. Έγιναν για να πείθουν.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ Marcelle Maurette

ΟΤΑΝ ΓΥΡΙΣΕ...

—'Ε, λοιπόν! γέρο μου, άκούα εδώ είσαι; Τό τσάι σου έφτιαξε σε μισή ώρα...

—Κατέβηκα άμέσως! Νάμαι! 'Ο Τουρνιέ κούταζε για τελευταία φορά από το παλαιοτάτο του καμινιού του την άγνωστη πλατεία, όπου μέσα στην βροχή και τον άνερα τυλιγμένον ένα φανάρι. Ένας πόντος ούρανος την εκέπαλε ολόκληρη... 'Ο Τουρνιέ άδραξε την βαλίτσα του και βγήκε.

Κάτω στην σκάλα οι σύντροφοί του οι θεατοίνοι περνούσαν, με τα φοβικά άκούη τινιτσιλλιά από της μπόνες. 'Ο οεζιόος δεν ήταν εκεί. Μια γυναίκα, που γαμουσιόταν, κάθισε σ' ένα σκαλοπάτι.

—Ευχαρίστώ άκούησε σε λίγο από κάποιον. Κι' έλοι σκυώθηκαν μηχανικά και γάθηκαν μέσα στο σκοτάδι.

'Ο Τουρνιέ, έδιδε σκυώτος, δήγοντας από καιρό σε καιρό. Εωπίσω άκολουθούσαν ο αποδοτή, ο «ξέν-προειδ», η «πρωταγωνίστρια» η «χορέτς», προχωρώντας όλοι μαζί, γοις να βλέπουν τον όγκο της Μητροπόλεως που έστρεφε μαδιές αεθώδους πάνω στο πένθιμο τζάκι. Οι δούλοι αντιλαλούσαν, οι κήποι εκείνονταν ναρκωμένους κάτω από τα πλάγια συλλυπητήριά τους. Έξω από η «πρωταγωνίστρια» στάθηκε κρατώντας την καρδιά της. Περίπατοσαν πολύ γρήγορα. 'Τό τζάκι αυτό, κι' εκείνη σήπασε και τους άκούησε με κομμένη άνάσα.

Σιμά στον σταθμό η οεκλίκας τους που άγγελλαν της πασασίας τους είχαν κιστή πιά. Μια άλλη «άψις» από πάνω άγγελλε την άσκή μιάς «Μεγάλης Τουρνιέ».

Οι ήθοποι έδιδαν σκυωμένους σκεπτι, έπειδή το τσάινο πλησιάζει. 'Ο Τουρνιέ ήταν δοκίμιος σε λογισμούς. Αναστράζε, δίνοια, άοις να γευόνη! Μπιά! Θα τα καταφέρει. 'Η τωρνιέ είχε τελειώσει. 'Η Μαριέττα τον περίμενε... Την φωνή της γά με σιγνή μέσα στο μικρό καμινάκι της, να κομμάτι με μια υποκλίκας αλλιών πάνω στο ατί της και συλλογιζόμενος την αλήτη που έστρεψε και που θα τον έβρισκε πλάι στην γυναίκα του, έγαυοέλασε από εθνήγία.

—'Ανγί! Ένα λευκό παγωμένο ως πια σήκεις της θυρίδας του βαγониού. 'Ο Τουρνιέ έβλεπε. 'Ο «ξέν-προειδ» κοιμώταν με το στόμα άνοιγτό. Πάνω στο τεντωμένο κουρετινάκι ο «προδοτής» άγγιζε το ιδωμένο μετωπί του.

—'Ο Τουρνιέ κατευθύνθηκε στον διάδρομο. Αισθάνταν πνιγμένη την άσπασμα και ήθελε να άναπνεύσει λίγο καθαρό άέρα.

—'Η ήμερα έδειλόνονταν ύπερονη. 'Η γή έστρεψε τον δημλώδη δίσκο της. Τό Παρίσι, πλησιάζοντας, έπερινε στην τήνη της γή της των σπιτιών του. 'Ο κήπος των έργοστασιών έκλινόνταν πόν σταγυρ οδονό. Μοινας το Χόλλυγουντ και μαζί μ' αυτόν όλη η ύψιλη παρακολούθει με παρατασιακή αγωνία την έκβαση της υπόθεσης αυτής.

—'Ο Τουρνιέ κατευθύνθηκε στον διάδρομο. Αισθάνταν πνιγμένη την άσπασμα και ήθελε να άναπνεύσει λίγο καθαρό άέρα.

—'Η ήμερα έδειλόνονταν ύπερονη. 'Η γή έστρεψε τον δημλώδη δίσκο της. Τό Παρίσι, πλησιάζοντας, έπερινε στην τήνη της γή της των σπιτιών του. 'Ο κήπος των έργοστασιών έκλινόνταν πόν σταγυρ οδονό. Μοινας το Χόλλυγουντ και μαζί μ' αυτόν όλη η ύψιλη παρακολούθει με παρατασιακή αγωνία την έκβαση της υπόθεσης αυτής.

—'Ο Τουρνιέ κατευθύνθηκε στον διάδρομο. Αισθάνταν πνιγμένη την άσπασμα και ήθελε να άναπνεύσει λίγο καθαρό άέρα.

—'Η ήμερα έδειλόνονταν ύπερονη. 'Η γή έστρεψε τον δημλώδη δίσκο της. Τό Παρίσι, πλησιάζοντας, έπερινε στην τήνη της γή της των σπιτιών του. 'Ο κήπος των έργοστασιών έκλινόνταν πόν σταγυρ οδονό. Μοινας το Χόλλυγουντ και μαζί μ' αυτόν όλη η ύψιλη παρακολούθει με παρατασιακή αγωνία την έκβαση της υπόθεσης αυτής.

—'Ο Τουρνιέ κατευθύνθηκε στον διάδρομο. Αισθάνταν πνιγμένη την άσπασμα και ήθελε να άναπνεύσει λίγο καθαρό άέρα.

—'Η ήμερα έδειλόνονταν ύπερονη. 'Η γή έστρεψε τον δημλώδη δίσκο της. Τό Παρίσι, πλησιάζοντας, έπερινε στην τήνη της γή της των σπιτιών του. 'Ο κήπος των έργοστασιών έκλινόνταν πόν σταγυρ οδονό. Μοινας το Χόλλυγουντ και μαζί μ' αυτόν όλη η ύψιλη παρακολούθει με παρατασιακή αγωνία την έκβαση της υπόθεσης αυτής.

—'Ο Τουρνιέ κατευθύνθηκε στον διάδρομο. Αισθάνταν πνιγμένη την άσπασμα και ήθελε να άναπνεύσει λίγο καθαρό άέρα.

—'Η ήμερα έδειλόνονταν ύπερονη. 'Η γή έστρεψε τον δημλώδη δίσκο της. Τό Παρίσι, πλησιάζοντας, έπερινε στην τήνη της γή της των σπιτιών του. 'Ο κήπος των έργοστασιών έκλινόνταν πόν σταγυρ οδονό. Μοινας το Χόλλυγουντ και μαζί μ' αυτόν όλη η ύψιλη παρακολούθει με παρατασιακή αγωνία την έκβαση της υπόθεσης αυτής.

—'Ο Τουρνιέ κατευθύνθηκε στον διάδρομο. Αισθάνταν πνιγμένη την άσπασμα και ήθελε να άναπνεύσει λίγο καθαρό άέρα.

—'Η ήμερα έδειλόνονταν ύπερονη. 'Η γή έστρεψε τον δημλώδη δίσκο της. Τό Παρίσι, πλησιάζοντας, έπερινε στην τήνη της γή της των σπιτιών του. 'Ο κήπος των έργοστασιών έκλινόνταν πόν σταγυρ οδονό. Μοινας το Χόλλυγουντ και μαζί μ' αυτόν όλη η ύψιλη παρακολούθει με παρατασιακή αγωνία την έκβαση της υπόθεσης αυτής.

—'Ο Τουρνιέ κατευθύνθηκε στον διάδρομο. Αισθάνταν πνιγμένη την άσπασμα και ήθελε να άναπνεύσει λίγο καθαρό άέρα.

—'Η ήμερα έδειλόνονταν ύπερονη. 'Η γή έστρεψε τον δημλώδη δίσκο της. Τό Παρίσι, πλησιάζοντας, έπερινε στην τήνη της γή της των σπιτιών του. 'Ο κήπος των έργοστασιών έκλινόνταν πόν σταγυρ οδονό. Μοινας το Χόλλυγουντ και μαζί μ' αυτόν όλη η ύψιλη παρακολούθει με παρατασιακή αγωνία την έκβαση της υπόθεσης αυτής.

κωφες, βραχνές φωνές των συντρόφων του και υλίες επάτρες στη γή άοις σγεδόν να τρέχει. Έφώναζε γρήγορα ένα ταξί και έδωσε την διεύθυνσή του.

Μέσα στο μικρό καθροτάκι του αυτοκινήτου κούταζε με προσοχή το πρόσωπό του που είχε γίνει μαύρο από το πολύ έξιωμα, την γυαλιστερή του υφή... Τό μούτρο του ήταν ακόμη γεμάτο κρόδονα. Τό κοστούμι του σαλακωμένο.

—'Ενα γτενισματάκι, ένα μαντήλι γρήγορα! Έβαλε τα γάντια του, σήκωσε φηλά το κεφάλι... Λίγη μωροδιά... υλίστα!

Λίγο συγκινημένος, άνιξε την βαλίτσα του, καλλωπιστήκε... Θέει μου, έπλησιάζαν... 'Η Ρεπουμπλική... Τό Τάμπλ... Έπί τέλους!... Δεν τούμπε κανείς παρ' να κλείση όπως-θ. Πως την βαλίτσα του... 'Η πόρτα του... Κι'

—'Ενα γτενισματάκι, ένα μαντήλι γρήγορα! Έβαλε τα γάντια του, σήκωσε φηλά το κεφάλι... Λίγη μωροδιά... υλίστα!

Λίγο συγκινημένος, άνιξε την βαλίτσα του, καλλωπιστήκε... Θέει μου, έπλησιάζαν... 'Η Ρεπουμπλική... Τό Τάμπλ... Έπί τέλους!... Δεν τούμπε κανείς παρ' να κλείση όπως-θ. Πως την βαλίτσα του... 'Η πόρτα του... Κι'

—'Ενα γτενισματάκι, ένα μαντήλι γρήγορα! Έβαλε τα γάντια του, σήκωσε φηλά το κεφάλι... Λίγη μωροδιά... υλίστα!

Λίγο συγκινημένος, άνιξε την βαλίτσα του, καλλωπιστήκε... Θέει μου, έπλησιάζαν... 'Η Ρεπουμπλική... Τό Τάμπλ... Έπί τέλους!... Δεν τούμπε κανείς παρ' να κλείση όπως-θ. Πως την βαλίτσα του... 'Η πόρτα του... Κι'

—'Ενα γτενισματάκι, ένα μαντήλι γρήγορα! Έβαλε τα γάντια του, σήκωσε φηλά το κεφάλι... Λίγη μωροδιά... υλίστα!

Λίγο συγκινημένος, άνιξε την βαλίτσα του, καλλωπιστήκε... Θέει μου, έπλησιάζαν... 'Η Ρεπουμπλική... Τό Τάμπλ... Έπί τέλους!... Δεν τούμπε κανείς παρ' να κλείση όπως-θ. Πως την βαλίτσα του... 'Η πόρτα του... Κι'

—'Ενα γτενισματάκι, ένα μαντήλι γρήγορα! Έβαλε τα γάντια του, σήκωσε φηλά το κεφάλι... Λίγη μωροδιά... υλίστα!

Λίγο συγκινημένος, άνιξε την βαλίτσα του, καλλωπιστήκε... Θέει μου, έπλησιάζαν... 'Η Ρεπουμπλική... Τό Τάμπλ... Έπί τέλους!... Δεν τούμπε κανείς παρ' να κλείση όπως-θ. Πως την βαλίτσα του... 'Η πόρτα του... Κι'

—'Ενα γτενισματάκι, ένα μαντήλι γρήγορα! Έβαλε τα γάντια του, σήκωσε φηλά το κεφάλι... Λίγη μωροδιά... υλίστα!

Λίγο συγκινημένος, άνιξε την βαλίτσα του, καλλωπιστήκε... Θέει μου, έπλησιάζαν... 'Η Ρεπουμπλική... Τό Τάμπλ... Έπί τέλους!... Δεν τούμπε κανείς παρ' να κλείση όπως-θ. Πως την βαλίτσα του... 'Η πόρτα του... Κι'

—'Ενα γτενισματάκι, ένα μαντήλι γρήγορα! Έβαλε τα γάντια του, σήκωσε φηλά το κεφάλι... Λίγη μωροδιά... υλίστα!

Λίγο συγκινημένος, άνιξε την βαλίτσα του, καλλωπιστήκε... Θέει μου, έπλησιάζαν... 'Η Ρεπουμπλική... Τό Τάμπλ... Έπί τέλους!... Δεν τούμπε κανείς παρ' να κλείση όπως-θ. Πως την βαλίτσα του... 'Η πόρτα του... Κι'

—'Ενα γτενισματάκι, ένα μαντήλι γρήγορα! Έβαλε τα γάντια του, σήκωσε φηλά το κεφάλι... Λίγη μωροδιά... υλίστα!

Λίγο συγκινημένος, άνιξε την βαλίτσα του, καλλωπιστήκε... Θέει μου, έπλησιάζαν... 'Η Ρεπουμπλική... Τό Τάμπλ... Έπί τέλους!... Δεν τούμπε κανείς παρ' να κλείση όπως-θ. Πως την βαλίτσα του... 'Η πόρτα του... Κι'

—'Ενα γτενισματάκι, ένα μαντήλι γρήγορα! Έβαλε τα γάντια του, σήκωσε φηλά το κεφάλι... Λίγη μωροδιά... υλίστα!

Λίγο συγκινημένος, άνιξε την βαλίτσα του, καλλωπιστήκε... Θέει μου, έπλησιάζαν... 'Η Ρεπουμπλική... Τό Τάμπλ... Έπί τέλους!... Δεν τούμπε κανείς παρ' να κλείση όπως-θ. Πως την βαλίτσα του... 'Η πόρτα του... Κι'

—'Ενα γτενισματάκι, ένα μαντήλι γρήγορα! Έβαλε τα γάντια του, σήκωσε φηλά το κεφάλι... Λίγη μωροδιά... υλίστα!

Λίγο συγκινημένος, άνιξε την βαλίτσα του, καλλωπιστήκε... Θέει μου, έπλησιάζαν... 'Η Ρεπουμπλική... Τό Τάμπλ... Έπί τέλους!... Δεν τούμπε κανείς παρ' να κλείση όπως-θ. Πως την βαλίτσα του... 'Η πόρτα του... Κι'

—'Ενα γτενισματάκι, ένα μαντήλι γρήγορα! Έβαλε τα γάντια του, σήκωσε φηλά το κεφάλι... Λίγη μωροδιά... υλίστα!

Λίγο συγκινημένος, άνιξε την βαλίτσα του, καλλωπιστήκε... Θέει μου, έπλησιάζαν... 'Η Ρεπουμπλική... Τό Τάμπλ... Έπί τέλους!... Δεν τούμπε κανείς παρ' να κλείση όπως-θ. Πως την βαλίτσα του... 'Η πόρτα του... Κι'

—'Ενα γτενισματάκι, ένα μαντήλι γρήγορα! Έβαλε τα γάντια του, σήκωσε φηλά το κεφάλι... Λίγη μωροδιά... υλίστα!

Λίγο συγκινημένος, άνιξε την βαλίτσα του, καλλωπιστήκε... Θέει μου, έπλησιάζαν... 'Η Ρεπουμπλική... Τό Τάμπλ... Έπί τέλους!... Δεν τούμπε κανείς παρ' να κλείση όπως-θ. Πως την βαλίτσα του... 'Η πόρτα του... Κι'

—'Ενα γτενισματάκι, ένα μαντήλι γρήγορα! Έβαλε τα γάντια του, σήκωσε φηλά το κεφάλι... Λίγη μωροδιά... υλίστα!

Λίγο συγκινημένος, άνιξε την βαλίτσα του, καλλωπιστήκε... Θέει μου, έπλησιάζαν... 'Η Ρεπουμπλική... Τό Τάμπλ... Έπί τέλους!... Δεν τούμπε κανείς παρ' να κλείση όπως-θ. Πως την βαλίτσα του... 'Η πόρτα του... Κι'

—'Ενα γτενισματάκι, ένα μαντήλι γρήγορα! Έβαλε τα γάντια του, σήκωσε φηλά το κεφάλι... Λίγη μωροδιά... υλίστα!

Λίγο συγκινημένος, άνιξε την βαλίτσα του, καλλωπιστήκε... Θέει μου, έπλησιάζαν... 'Η Ρεπουμπλική... Τό Τάμπλ... Έπί τέλους!... Δεν τούμπε κανείς παρ' να κλείση όπως-θ. Πως την βαλίτσα του... 'Η πόρτα του... Κι'

—'Ο Τουρνιέ προχώρησε άμέσως προς το κροβάτι, το καπάτσε χωρίς καμιά σκέψη στο κεφάλι. Ένα γόμαμα, ήταν πάνω στο ποσέφαλο. Τ' άπαζε, έαίσε γρήγορα τον σάκελλο, πλησίασε στο φως του ηλεκτρικού και διάβασε το γαστρί που έστρεψε ανάμεσα στα δάγυλά του, και δεν κατάλαβε τίποτα... «Φεόνω... Μία τέτοια ζωή... Δεν είσαι ικανός για τίποτα... Μία γυναίκα θέλει...»

—'Ο Τουρνιέ το ξαναδιάβασε γοις να καταλαβαίνει πως το γόμαμα ήταν... Τι έσημασε αυτό, αυτά τα λόγια; 'Η Μαριέττα δεν έσυνε, έτι δά! Ήταν ένα γωαστό! Έκείνη τον άναπούσε τόσο...

Σηκώθηκε απότομα, έτρεξε παντού. Τό άπατοιν ήταν άδειο, έρημο. 'Η ύπερονη δεν ήταν πλέον εκεί μέσα. Ξαναγύρισε στο κροβάτι και τρέποντας τα στωγ άναπούσε μενα γόμα του τόνά πάνω στο άλλο, ατέλειωτα, με μια κίνηση υπαρκτή, με τα μάτια ολογισμένα, το κύτταζε καλά-καλά. Τό στήθος του ήταν τόσο βαρύ, ποδ του φωνιόταν πως δεν θα μπορούσε να πάρη μια βαθιά άνάσα...

—'Ενοιωθε πως άγκουαχόσε μέσα του κάτι, γοις λαλιά, με δαγκωμένα από τον σουδωρό πόνο γείλη... 'Η Μαριέττα θα ξαναγύριζε σίγουρα... Δεν φεύγει κανείς έτσι... Για τα σουστάνα της τούλάγιστο, μονάχα μια τα σουστάνα της...

Σύρθηκε ίσους την γουλάπα... Μόνον ένα παλιό γυτικό που τό περφορούσε, προτιμώντας της πυτζάμες της, κροβότανε εκεί μέσα, σαν κοουλι σε μια γονιά.

Τό πήρε στην γούστα του, τσαυλίζοντας κάτι άκατάληπτο... Λοιπόν, αυτό ήταν το όνομα που τό άπέμεινε; Ούτε καν μια φωτογραφία; 'Όχι, αυτό, αυτό, αυτό το παληοκούελο! Αυτός να βολοδώνη μέσα στα τράινα, στα παλινθόματα, γ' άντιστέκεται μ' όλη την δύναμη στην όλη, στην άπογοήτευση, στην άσώφεια, για να κάνει επί τέλους εθτογισμένη αυτή την έλευση, για ναγνη την ζεστασία της, τα κοφός της, κι' ατ' η γ' τον παρατήρη, όταν εκείνος δεν άπορούσε πια, ήταν, ήταν...

—'Αόγισε να φωνάζη και να γυυπά τοις τοίχους. Έπρεπε να πάλη αυτό, έί ναι! Θέλει! Δοσάκλεις τό άπρητην... Τρέποντας τα δόντια, κατέβηκε στην θυροδό, η όποια είδε να γυμιά άπώνη της ένας πανικός με το στήνα γεμάτο άραος και να οδολιζή:

—Θέλω να ύπνω, να ύπνω!

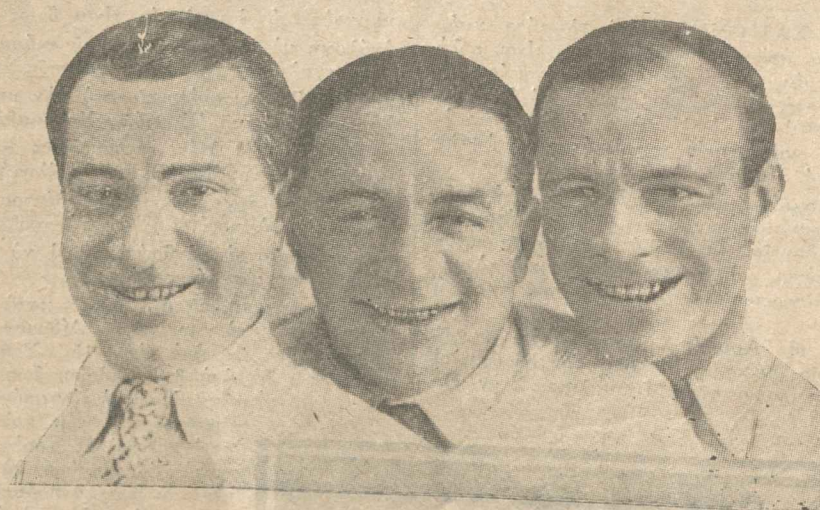
Μα τί ήξερε εκείνη; 'Η γυναίκα του έσυνε γοις να πη τίποτα. Πού ξανάθε τέτοια ιστορία... 'Οπως σταμάτησε. Τόν είδε να κλονίζεται να μένη άναπούσοντας, γαυμένο...

—'Εξάνα ο Τουρνιέ της γοις την πλάτη και ξαναέβηκε άπώνη, με σκυμένο το κεφάλι, ένα ένα τα σκαλιά, άφίνοντας θα βεί άναστεναγμένος...

—'Αποδ κλειδωσε καλά την κάμαρα, κι' έπέστηκε πως ήταν μόνος του, οίγτηκε τότε στο κροβάτι κρατώντας το γυτικό άναμεσα στα δόντια, με τό άσώφεια του στα ρουθόμια, και γερασμένος, νικημένος για πάντα πια, έκλαψε, έκλαψε πικρά την γαυ' εύτυχία...

Μία τελευταία φωτογραφία της χαριτωμένης συμπεθέρας του θεάτρου «Αθηναίου» Τούλας Δράκου.

Τρεις εκλεκτοί καλλιτέχναι του Θεάτρου «Δελφοί»: οί κ. κ. Νίκος Περγίδης (τενόρος), Νίκος Μηλιάδης (Θιασάρχης) και Γιάννης Διανέλος (κωμικός).

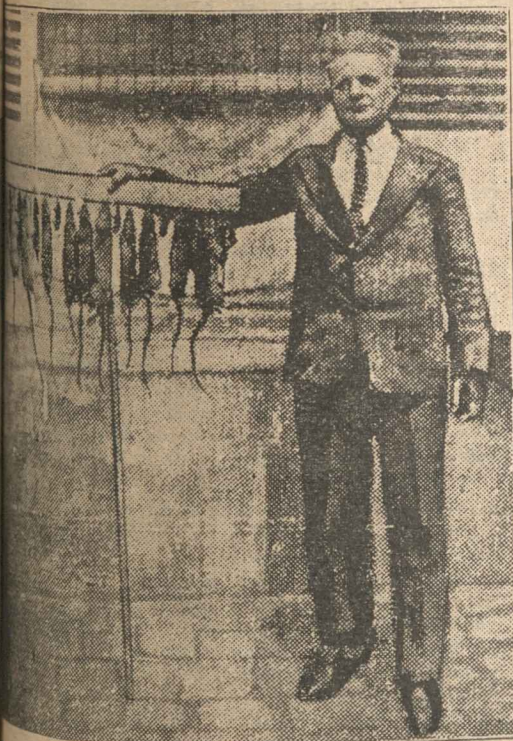
Το φίλημα δύο συγχρόνων φίλων. Η Τζέαν Κράουφορντ και ο Νιλς Άρντλιν στο τελευταίο τους φιλμ.

Ο μικρούλης Τζαίκν Κούπερ, ο διάδοχος ομονήτου Τζαίκν Κούγκαν, που εγκατέλειψε καιρού τον κινηματογράφο για να ασχοληθεί με την μουσική.

Ο άνθρωπος που τρώει... ξυραφάνια! Ένας νεαρός αμερικανός δνόματι Σάμ Κόλμπερτ, έχει λύσει οικονομικό πρόβλημά του τρεφόμενος με... ξυραφάνια! Δηλαδή αυτός τής... τρώει και η γυναίκα τόν... θρέφουν με τὰ λεπτά που τού αποδίδουν ή διάφορες πειραματικές επιδείξεις του. Τό πείραμα βέβαια υπάρχει πάντα στη μέση και ανήκει στο έθνος! Ο Κόλμπερτ καταπίνει προηγούμενα ένα είδος γλοιώδους πάστας ή όποια άφ' ένος παρασκευάσει τὰ ξυραφάνια στόν οισοφάγο και δέν περνάει τὰ περάσουν στό στομάχι του, καί άφ' έτέρου εξαλείφει τήν διάτρησιν του οισοφάγου από τής αιτίας. Μετά τó πείραμα ό άμερικανός ανασύρει άνα λεπτό εργαλείο τὰ ξυραφάνια μέσον του στόματός του.

... και κυρίως... όσες φοβούνται τούς ποντι... ός μάθουν ότι ό παριζιάνος αυτός που φαίνεται στή φωτογραφία μας, ό κ. Μ. Γκαλάν, τούς... με τὰ... χέρια! Σέ διάστημα 15 ήμερών ό... αυτός... άνθρωπόγατος έχει πιάσει μέσα στή πόλη του 16 μεγάλους ποντικούς, αυτούς... έλάτε άνωτέρω! Άς σημειωθεί ότι όι ποντι... της Γαλλίας είναι τεράστιοι και δέν μοιάζουν... διόλου τούς δικούς μας...

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Η γόησσα Γκλόρια Σβάνσον γυρίζει αυτές τής μέρες στήν Κιανή Άκτὴ τó νέο της φιλμ «Απόλυτος Συμφωνία» μαζί με τόν άγαπημένο της σύζυγο Μικάελ Φάρμερ, έναν από τούς κυριωτέρους έρμηνευτάς του φιλμ. Άνωτέρω ένα χαρακτηριστικό έστάντανέ κατά τήν ώρα του γυρίσματος.

Μία περίεργη φωτογραφία που δείχνει πώς σγυρίζει... ό απόπλους ενός υπερωκεανίου. Η κινηματογραφική μηχανή λήψεως είναι κρεμασμένη στόν γερανό που φορτώνει στό άτμόπλοιο τὰ έμπορεύματα!

η Ρήνη του ΔΕΣΠΟΤΙΚΟΥ

Παντεσπάνι.

Όλοι σας έχετε ιδέαν του τί είναι παντεσπάνι και μάλιστα όταν αυτό είναι όμορφο-φτιαγμένο, με εξαιρετικά υλικά και... πολλά αυτά.

Γι' αυτό έρχομαι απ' εθείας στην κατασκευή του για την οποία θα μ'ε χρειασθούν:

- 400 δρ. ζάχαρη
- 12 αυγά
- 400 δρ. αλεύρι
- 50 δρ. βούτυρο
- 1 λεμόνι ή πορτοκάλι.

Βάζουμε σε μία κατσαρόλα την ζάχαρη και ρίχνουμε μέσα και τ' αυγά ολόκληρα. Ακολουθώντας ζυμώνουμε το λεμόνι ή το πορτοκάλι και το ρίχνουμε μέσα για ν' αρωματισθώ το μίγμα, το οποίο ανακατεύουμε συνεχώς μ' ένα σύρμα ενώ το βάζουμε σε σιγήνη φωτιά για να λιώσει η ζάχαρη.

Όταν το μίγμα ζεσταθώ αρκετά ώστε να λιώσει η ζάχαρη, το κατεβάζουμε απ' τη φωτιά και το χτυπάμε καλά έως ότου αρχίσω να φουσκώνει.

Μόλις ιδούμε ότι έχει αρκετά φουσκώσει και έγινε πηχτό, παύουμε το χτύπημα και με μία ξύλινη κουτάλα, ενώ το ανακατεύουμε, ρίχνουμε σιγά-σιγά μέσα το αλεύρι και το βούτυρο, το οποίο προηγουμένως θα έχουμε λιώσει.

Κατόπιν παίρνουμε ένα ταψί, το αλείφουμε με βούτυρο, ρίχνουμε από πάνω όλο το αλεύρι και μέσα σ' αυτό βάζουμε το παντεσπάνι, το οποίο στέλνουμε στον φούρο.

Πρέπει να σημειωθεί ότι χρειάζεται εξαιρετική προσοχή από τον φούροκατατάχτη κατά το ψήσιμο, γιατί δεν πρέπει να το αρπάξει ή φωτιά.

Αυτό ως το προσέξουν ιδιαίτερος όσες θα επιχειρήσουν την κατασκευή παντεσπανιού γιατί η επιτυχία του έγκειται κατά το περισσότερο μέρος στο καλό και προσεκτικό ψήσιμο.

ΑΝΤ. ΑΚΖΙΩΤΗΣ

Διευθυντής Ζαχαροπλαστείου «Δεσποτικού»

ΤΥΠΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

Δεν θα δείξη κανείς την φιλία του σ' ένα φίλο συμμορφούμενος την χαρα του, αλλά από πάντων την λύπη του, γιατί στην χαρα κι αν δεν πάει, ο φίλος που είναι χαρούμενος δεν θα το παρηγορήσει. Ίσως, η απουσία μας δεν θα του γίνη αίσθητο, ενώ στην λύπη του θα ανακουφισθώ κάπως όταν μ'ε δώ κοντά του. Γι' αυτό τον λόγο δεν πρέπει ποτέ να παραμελούμε τον φίλο μας σε στιγμές που έχει ανάγκη από συντροφιά, παρηγοριά ή ξεκούραση.

Μερικοί δεν θέλουν να πηγαίνουν σε κηδείες γιατί αυτό τους μελαγχολεί, υπάρχει όμως πιο άπανθρωπο πράγμα από το να εγκαταλείψουμε τον φίλο μας την στιγμή ακριβώς που έχει πιο πολύ την ανάγκη μας; "Ας σιγήσουμε λοιπόν την καρδιά μας και ας του δείχνουμε πως αισθανόμαστε την λύπη του, πως συμμετέχουμε σ' αυτήν.

Πρέπει όμως και σ' αυτή την περίπτωση να ζερώμε πως να φερόμαστε. Δηλαδή, πηγαίνοντας σε κηδεία, θα έχουμε ένα ντυσιμο ανάλογο και αν δεν έχουμε μαύρο φόρεμα θα δανειζόμαστε από μία φίλη μας. Στο σπίτι των πενθόντων θα μπορούμε σιγά, θα σιζώμε το γέρι χωρίς να πούμε λέξη και θα καθήσουμε όσο μπορούμε πιο αθόρυβα. Θα μιλούμε με χαμηλή φωνή, θα αποσύρουμε της οδυνηρές ερωτήσεις και θα προσπαθούμε να δώσουμε δυο-τρία παρηγορητικά λόγια. Στην εκκλησία θα σταθούμε όρθιοι, δεν θα μιλούμε δίχως να στεκόμαστε, δεν θα μιλούμε διόλου και θα στεκόμαστε με όλο τον απαιτούμενο σεβασμό που οφείλουμε σ' ένα νεκρό.

Αν δεν μπορούμε να σταθούμε έτσι, προτιμότερο να μ'ην πάμε καθόλου.

ΚΟΥΒΕΝ-
ΤΟΥΛΕΣ

Κάποιος αναγνώστης μου γράφει: «Διάβασα προσεκτικά στη στήλη σας της συμβουλές που δίνετε στην αδελφή μιας μικρούλας που τυχευα να γνωριστή μ' ένα επιπόλαιο κι απαιτητικό νέο. Τα σωστά κι' ειλικρινή, όπως πάντα, λόγια σας δεν μπορεί κανείς να τ' αμφισβητήσει, όμως θα μού έπρεπε να συζητήσω λίγο μαζί σας πάνω στον ακριβή ή όχι χαρακτήρισμό του νεαρού ως επιπόλου.

«Δεν υπάρχει αμφιβολία πως ο νέος προτίθεται να ικανοποιήσει ώριμους σκοπούς του που ασφαλώς θα διαφέρουν από κείνους που μπορεί να εμπνεύσει ένα αληθινό αίσθημα. Δεν είναι όμως ούτε ο πρώτος, ούτε ο τελευταίος που σκέπτεται έτσι κι' αυτό γιατί, καθώς πολύ σωστά λέτε, σπάνια, πολύ σπάνια συμβαίνει να δημιουργηθεί ένα αμοιβαίο αίσθημα.»

Και προχωρώντας στις αναλύσεις του ο αναγνώστης μου ρωτά: Πρέπει να στερεωθεί ένας νέος της απολαύσεως που προσφέρει ένα αίσθημα και να μην τ' αφήσει να ιδεί το φως της ημέρας, επειδή είναι προορισμένο να σβύσει; Την ονομάζει αυτή «πολύ κακώς εννοούμενη τιμωρία» και βρίσκει ότι δεν έγραφε το δικαίωμα να δεσμεύουμε τόσο τον εαυτό μας.

Ίσως να μην έχω δίκιο, αλλά ξεγνώσκει μιλώντας και σκεπτόμενος έτσι παίρνει την μία μόνη αποψη, την άποψη του άνδρος, ενώ εγώ κατηριζώντας το επιπόλαιο αίσθημα του νέου έφηρα την άποψη της νέας, της μικρούλας, που δεν χρωστούσε τίποτε να υποστή της θλιβερής συνέπειας των αισθηματικών προπονήσεων του νέου.

Βρίσκω πως ο κάθε άνθρωπος είτε άνδρας, είτε γυναίκα έχει καθήκον να μη σκέπτεται ποτέ εγωιστικά και δεν μπορεί ποτέ να θεωρήσει τον άνδρα που κυριεύει την απόλαυσή του αδιαφορώντας αν κάμει δυστυχισμένες υποδείξεις τριγύρω του.

Δικαιολογία απολύτως τους νέους που διασκεδάζουν όταν καταλάβουν ότι έχουν απέναντί τους επιπόλαιο κορίτσι που επιδιώκουν με κάθε θυσία να γλυτώσουν, να ριχθούν με τα κούρα στην ζωή, αλλά πρέπει να ξεχωρίζουν και της τρυφερότητας εκείνης που είναι η αξιοπρέπεια της απουσίας του ερωτικού, ευγενικού αίσθημα, ένα αίσθημα αληθινό και βαθύ.

Με αυτές της υπαδείξεις δεν πρέπει ποτέ να ασχολούνται, αν η πρόθεσή τους είναι απλώς να περάσουν την ώρα τους» δεν πρέπει να της παίρνουν στο λαιμό τους για να της αφήσουν έπειτα με την απογοήτευση της διαφύσεως των ονείρων τους.

Καθημένους λαοβόλων γράμματα από αναγνώστες μου που μου εξομολογούνται την ίδια πάντα θλιβερή ιστορία: «Ένας νέος της αγάπης κι' ύστερα της εγκατέλειψε κι' αγάπησε άλλην...» Τι να συμβουλευώ λοιπόν; Τι άλλο παρά να μη δίδουν εύκολα πίστη σε ό,τι ακούουν; Εύκολα λέει ένας νέος ότι αγαπά, και το αισθάνεται την ώρα που το λέει, μα εύκολα και το ξελέει.

Πρέπει να καταλάβουν η κοπελλίτσες ότι δεν ζούμε πια στην εποχή του ρομαντισμού, και θα τους το θυμίζω πάντα για ν' αποφεύγουν τα τραγικά ξεπνήματα... Ε.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

«Αν οίχη κανείς μία ματιά στην πλάξ της Γλυφάδας θα δει ότι η γυναικεία δεν πα-

ρουσιάζει καμιά απολύτως διαφορά απ' τις μ'ε παρούσας ή διάφορες ευρωπαϊκές πλάξ που βλέπουμε στα φερούσινα. Η διακομμένη, ή ίδια καλαισθησία, ή ίδια διακομμένη σιλουέττες.

Ποτέ όμως κομψότερες, καλλιέστερες, ριχνάκια, μαγιό πολυπόικλα και τα πάντα τζάκετς δίνουν και παίρνουν.

Ο Έλληνας παρουσιάζει πολύ εύκολα κάβα τι, και όποιος βρεθεί ένα πρωί στην Γλυφάδα θ' άπορήσει στην σκέψη ότι εκεί κι' έξω γρόνια ακούει τα μικτά λουτρά που γοεύουντο δια ροπαλό.

Μία δε μόνον σκέψις μ'ε ένοχλει: Ότι έπρεπε να βρεθεί ένας ξένος να σκεφθεί να εκμεταλλευθώ την ομορφιά αυτή της Σαρωνικού που έμεινε ανεκμετάλλευτη.

Μερικοί καταφέρνουν κατά των μικτών λουτρών, αλλά σ'ε δεβάζω ότι τα μικτά λουτρά είναι το αθώοτερο πράγμα όταν γίνονται με απλότητα.

Δεξιά: Τόκα από μαύρο σατέν γαργιουμένη με λουλούδια. Αριστερά: Ψάδα μακρο γαργιουμένη με ροζέ.

Βλέπει κανείς στη Γλυφάδα θέματα ηρ δη, αλλά βλέπει και ανθρώπους που πηγαίνουν αποκαλυπτικούς και μόνον για ν' απολαύσουν θάλασσα, ήλιο, αέρα, φως! Σε όλα τα πράγματα υπάρχει η καλή και η κακή πλευρά, τα υπέρ και τα κατά. Το πράγμα όμως δεν αλλάζει, μένει πάντα το ίδιο ενώ το αλλάζουμε.

Σε τι θα αλλάξει, σ'ε παρακαλώ, μία ορία που σέβεται τον εαυτό της, που ην αρχάς, αν βρεθεί στη θάλασσα λίγα μέτρα μακριά από έναν κύριον, ή για ποιο λόγο θ' ηχθώ ή αξιοπρέπεια της αν παρουσιάζει υποστά σε κυρίους με το μαγιό της;

Φυσικά είναι εντελώς περσιτή η παρουσία της ολόκληρης την ημέρα με το μαγιό και ή περσιόσά της με το κοστούμι από γυναικείο λόγο. Γι' αυτό όμως ευσεμίνης ή Μόδα και ελαιοσάτης της ωραιότητας πηζάμε με τ'ε φαρδιά παν-λίνα που φορούνται μετά το υπάνιο και είναι το ενδελεγειμένο κοστούμι για πλάξ.

Η πηζάμες αυτές γίνονται από θησαυρικά μεταξωτά με όμοιουμο, απόστο, ή άλλα διαφορετικού γούσματος που ν'ενομνίζονται με το γούμα του παντελονιού.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Η ήλιοθεραπεία είναι καλή κι' ωφέλιμη, αλλά φέρνει και φακίδες στην επιδερμίδα, που της καταστρέφουν όλη την ομορφιά. Γι' αυτό να της εξαλείψετε, διαλύστε σε 15 γραμμάρια ροδόκερο και 15 γρ. ανθόκερο 2 γραμμάρια βόρικο και με αυτό το μίγμα να της βρέξετε. Σιγά-σιγά εξαλείφονται, μα για να ξαναβγούν πρέπει ν' αποφεύγετε τον ήλιο.

Αποφεύγετε και το λίκνισμα αν περνώ

της σοφεί την έδωδαδα το πρόσωπό σας να το θαλάσσιο λουτρό σας άπογευμα. Διότι ή γίνεις του άπογευματος δεν είναι κωστική.

Μπορείτε να βάζετε και συγγρόνως να διατρίψετε το σούζι σας και ματοπίνουρά σας με τόν έλξη τόπος:

Ανέβετε λήδανι σ' ένα πιατόκι σιδερένιο και βρετα κοπάζετε επάνω στη φλόγα του ένα κετλίνο σκέπασμα βάλου μικρό. Όταν κοπάζει ανακατεύετε σ' αυτή την καπνιά βαλόνι Ντορέν και με αυτό το μίγμα, ανακατεύοντας καλά όσπου να μυριούνη, αλείψετε μ' ένα δοροσάκι ματοπίνουρα και σούζι.

Η βαλόνι δομαμίνης, ή καπνιά μυριούνη και το μαυρίνα αυτό ζοποιούει το πόσω. Με αυτό τα άλλα μέσα άποφεύγετε ταυτά και επινύνουα κοσμητικά. Τα κοσμητικά κάποτε ελάντουν και την δραση, γιατί ήναι διληπρωόδες ούσιες.

ΤΑ ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

Πο πολλοί έχουν πάθει να θεωρούνται μαλλιά τα άσπρα μαλλιά, γιατί ένα νεακό πόσω δεν γάνει ποτέ την ομορφιά του αν περιβάλλεται από ένα λευκό φωτισμό. Στην σημειομή έπονη βλέπουμε συχνά πρόσωπα, που δεν ακουθούν πεισασάτες από τινάτα Μάινος, να στολίζονται με λευά μαλλιά.

Έποτε μία μεγάλη συγκίνηση μπορεί ν' έπαισει ξαπνικά τα μαλλιά και διηγουόται από τον ποικιμεόνο πως ή Μαρία Άντουανέτα άποπες σε μία νύκτα. Στην πόλεμο έπαιες πολλά παρβούια παραδείγματα.

Το πόσω άποπια δεν μπορεί με τίποτε ν' απολυθώ και το μόνο άποτελεσματικό ήναι να καταργήν κανείς στο βάψιμο. Άλλο το ζήτημα είναι άλλο. Πρέπει κανείς να βάζει ή δεν βάζει; Αυτό εξαρτάται από την άνεληση του καθενός και από το πως αισθάνεται καθένος το όμοιο. Πάντως μία κοίτα που ή άογιστή να βάζεται, πρέπει να ήναι ήν ην της ότι βί'ε πολύ κακόν κατέ στο κεφάλι της. Είναι γίλιες φορές καλύτερο να ήν άσπρα μαλλιά. Έστω και ήναι ήναι άκούη πολύ νέν, ποιά ν' άογιστή ν' αποπύει το βάψιμους που πορποθέτει και πολλοίς κινύνους, διότι ήναι ή βαση ήναι καλή μπορεί και την δραση να ήναι και την άκοή και αυτόν άκούη τον ήναι. Πιστεύω πως κάθε γυναίκα έχει άποπια να έπιμύηται τον εαυτό της.

Άλλο τα λευά μαλλιά δεν αλλοιώνουν διόλου την ομορφιά της, τουναντίον υλίστα την ήναι κακότερο, ενώ το βάψιμο άγριούει.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Η ενδελεγειμένη τουαλετίτσα για βράδυ ή άπύγεια ήναι από έπιμοιέ μουσλίνα. Πηρογ ήναι στην έκλογή των σγεδίων ή διαλέξεως μικρά αν ήναιτε υφαλδένια και μεγάλα στέδια αν ήναιτε μικροκαμύνη.

Το πούτα γίνετα κατά το πλείστον αν ήναι, το δε κορπάξ ήναι έκαυροστό με λίγες σουίτες άνόν στούς ώμους για να ήναι λίγο πλάτος στο στήθος. Τα άνοήματα του λαμού ήναι ωείδη, τα άνοήματα ήναι κατ'ερωσάτα ή σθάνουν ως τούς άρχόντες και καλάνηουν σε βολανάκι.

Τα ένα φορεσάτα τριονό γοιζάουται έκαυρσάτα 7 πήγες, άπαιρητό δε ήναι και ένα έκαυροσάκι για τα δοροσά βράδια της Κρισσάς, της Γλυφάδας ή των ύπαυλων έκτόνων.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Το καλοκαίρι πολλά πράγματα δεν διατη-

ρουνται αν δεν έχουμε παγωνιέρα στο σπίτι μας. Αν λοιπόν στεροόμεθα αυτό, ιδού πως θα διατηρήσωμε ένα από τα λεπτότερα είδη τροφής που γοιζάεται άπαιρητόως μεγάλη προσοχή. Πρόκειται για το φέισορ βούτυρο που θα το διατηρήσετε με αυτόν τον τόπο:

Βράστε 400 δρ. νερό και λιώστε μέσα ένα κουτάλακι άλάτι. Όταν κοψώση οίξτε το στο βούτυρο, είς τόπον ώστε να το σκεπάσει. Το άλατισμένο νερό το διατρίψτε.

Το γάλα διατρίψεται αν το βράζετε ποιά και άπόγευμα και το έχετε πάντα σε καθαρό άγγελο. Κοιτάζεται κι' αυτό προσοχή, γιατί εύκολα κβεί αν το άγγείο δεν ήναι άπασταπούσης καθαριότητας.

Προφυλάσσετε τα αγγεία σας από της υνίγες, γιατί μπορείτε εύκολα να διληπρωσθήτε ή αν ήναι από νάβετε από δυνατά κοψίματα και δυσεντερία.

ΤΟ ΜΕΝΟΥ ΣΑΣ

Χορτόσουπα, κολοκύθια γεμιστά με ρόζι, τυρί, κρεμπί.

Την χορτόσουπα την έγωμε πολλές φορές περιγράφει. Γίνετα με ψυχοκοιμένα γόστα, λίγα πτηναιομένα, με βούτυρο και βρετα νερό και ντουσά, τα όποια ήναι μαζί άφινουμε να βράσουν.

Τα κολοκύθια γίνονται ως εξής: Άφού τα σάψουμε έπως συνήθως, έτοιμάζουμε την γέμισή. Βράζουμε έπί 5 λεπτά της ώρας το ρόζι με νερό και άλάτι. Έπειτα βάζουμε ψυχοκοιμένα κορειμύδια να καθυροδισθώ με λίγο βούτυρο και προσθέτουμε νερό, καλντανό, δρόσμο, άλάτι, πιπέρι και το υποδοσάμενο ρόζι. Άφού πάρουν λίγες βράσεις, τα άποσώμε από την φωτιά και προσθέτουμε λίγη γαλέτα, τριμμένη τυρί και ένα αυγό.

Γεμίζουμε τα κολοκύθια, τα τοποθετούμε σε κατσαρόλα και τα σκεπάζουμε με νερό.

Τα άλατίζουμε άκούη και τα άοίνουμε να σιγοβράσουν. Σεβρίδονται με σάλτσα τυρογέλιμο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Έπαρογιο το ποούλ α ν.—Το μπλέ κοστούμι να το περάσετε ν' ένα δορομένο παννί και ή γυνάδα θα σόγη. Υγερτα όμως καλ' έκαλ' ή προσπάθεια του συγγαφούς.

Την λοιπόν χορησιμώμετες τα βράδια ανεξοστήτως λουσιμώμετες.

Μάινον Κόσ.—Πάστες καλλίτερα ένα έξοστρημα Ράλλεα και κάποτε τακτικά μπράξ μόνη σας. Είναι προτιμότερο. Θα βίψετε στο Γεωργόπουλο, Μητροπόλεως 1 και στο Μαργιόπου 27.

Καλή η Πατρινοούλα.—Δεν θυμώνω για της πολλές έρωτήσεις σας μόνον άπορώ πως τόσο νέα έχετε τόσες πολλές ελπίδες. Άπαντού σε θα υπάναυ θεαπία: Χόρια και υποσάσα να τριβώνται με κρεμάν Μελλιά ή Γλυσορούλα να τριβώνται με κρεμάν θουοάκια θα σφύρουν αν τ' έβετε έλασοκάθε ώρα με έλασοδέσση. Στο πρόσωπο θ' έσας ωφέληση ή κομία Έκκεδία. Για τα σούζια, πίνετε κα στήθος τίποτε, μα όσο για την κοιλιά δεν έπιτοσέπη στην ήλκή σας. Να την οίξτε με δρόμους 2-3 ώρες την ήμέρα και λαστιγένη έκαλν, γιατί αλλοίμονο που θα καταντήσετε ένα μεναλόςσες.

Μ. Μ.—Ο καθνήντης έρώσκειν έν δικαίον. Κί' ένώ σ'ε συμβόληται να πάρετε με κάθε θυσία το άπολυτήριό σας του Γουνασιού.

Μυρτιάνα.—Άφού έσθαστε στη δρό γούματα άναγκασιμώδε θα καταπύετε με βασην (Όσέδλ). αλ δεν σ'ε συνιστώ να την έπιγεοστήσετε μόνη σας, αλλά σε είδικόν κομμοήτοιν.

Κόσσαν Θνητόν.—Την διδύουση της εβελιότισσας άγνω.

Καινούργια Βιβλία

«Μαντώ Μαυρογόνους»

(Ιστορική μονογραφία)

ΑΘΗΝΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Για την ήρωική κόρη της Μυκόνου δεν έχει γραφτεί ως τώρα βιογραφία τόσο εμπνευσταμένη και άκραιβόλημένη, όσο αυτή που μ'ε παρουσιάσε ή κ. Άθηνά Ταρσούλη.

Έντύπωση μ'ε έκανε ή έπίμονη έπιμέλεια της συγγραφείας στο να άνασκαλέσει και φέρη στη δημοσιότητα και της παλαιότερες λεπτομέρειες της ζωής της Μαντώς, της όποιες άρσθήκε βέβαια ύστερ' από έπισταμένη έρευνα και κατεργική περιτυλογή των βιογραφικών στοιχείων της.

Η ιστορική μονογραφία που μ'ε παρουσιάζει ή κ. Ταρσούλη ήναι δημοσιεύσις μ'ε διαλέξεως που έκαμει ή συγγραφέας επ' εύκαρία της έκατονταετηρίδας.

Όλη ή ιδιωτική και ήθνική ζωή της Μαντώς, ή πατριωτική δράσις της, ή πολυσχιδής ενόργειές της με την Φιλική Έταιρεία για την ήθνική παλληγγεσία παρελθόντων από της σελίδες του βιβλίου της κ. Ταρσούλη ζωντανά και άπλά, σε γλώσσα εύγλωττη και εύσους.

Το επαγωγό βρος της κ. Ταρσούλη δίνει σ' όλο το βιβλίο της ένα χαρακτήρα εκλαϊκευμένο ήθνικό ιστορηματός. Και ήναι πραγματικά άπαιρητό ήθνικό έντύπωμα ή βιογραφία της Μαντώς, με το άπείστο γράμμα που το έπιμελήθηκε ή συγγραφέας της και το εξαιρετικό ενδιαφέρον που παρουσιάζει το θέμα της.

«Το βιβλίο της ήδονης και του θανάτου»

(Διηγήματα)

ΑΘ. Π. ΜΙΧΑ

Το βιβλίο του κ. Μίχα ήναι βγαλμένο σε δεύτερη έκδοση. Αυτό μαρτυρεί πως διαβάστηκε πολύ κι' άκούα πως το περιεχόμενό του ήταν ενόχαστον.

Κι' αυτή ήναι ή πραγματικότητα. Το βιβλίο της ήδονης και του θανάτου ήναι μία σειρά από κοινωνιολογικά και φιλοσοφικά διηγήματα, γραμμένα με φέρη οεαλιστικότητας.

Η ιδέα της ήδονης που δεν έχει τέλος στην ανθρώπινη ζωή και που θανάτου ήναι τα δύο σπεία γύρω στα όποια στροφέεται όλη ή προσπάθεια του συγγαφούς.

Άκούη ή συγγραφέας ήναι μ' ένα όλόκληρο δικό του τρόπον το πρόβλημα της ήθικής και μιλεί για μίαν άπόλυτη έλευσέτα στον έρωτα.

Ρεακά το βιβλίο του κ. Μίχα ήναι αξιοδιάστο γιατί δονείται από μίαν μεγάλη κοινωνική ανησυχία και κηρύττει νέους τρόπους ζωής.

«Τίποτα απ' το τίποτα»

(Ποήματα)

ΤΙΤΟΥ ΑΙΝΕΙΑ

Στον συγγαφέα (τ) της άνοσέω ποιητικής συλλογής θα κάνομε μία μόνο σύστασι: Να καλέση σε άντίτυπα του βιβλίου του έπει και να τούς βάλει... φωτιά.

Είναι ο υνός τρόπος για να σωθί απ' την κακή αυτήν άρσότητα που λέγεται ποήσις, απ' την όποια, εάν δεν θεωρηθώ οίκα, κινδυνεύει να νελιοποίηση και το όνομά του και την... Ποίηση.

Με λύπη μας άναγκάσαστε να φανώμε τόσο σκληροί για ένα νέο. Άλλά σ'ε το άκοιβώσ ή λήνος ήναι έκείνος που μ'ε άναγκάζει να τού μιλήσουμε έτσι ούα, με την έλπίδα πως ένός ήναι νέος. Έπει όλον τον καιρό να δουλέψη και να γράφη κάτι καλύτερο.

Ντ. Ντ.

Τὸν εἶχε δὴ νὰ σκύβῃ...
Νὰ ἡ περίστασις πὺλ ζήτοῦσε !
Νὰ χτύπησεν τὸν ἱππότη, καθὼς εἶναι σκαμ-
μένος ἀκόμα, πίσω, στὴν πλάτη...
Ὁ ἱππότης ὅμως ξανασηκώνεται... Οἱ δύο
ἀντρες εἶναι ἀντιμέτωποι τώρα... Ὁ ἱππότης,
ξαφνικάτως... Ὁ Μωρεβέρ, μὲ τὸ ἐγγχειρίδιο
στὸ χέρι... Τὸ ἐγγχειρίδιο πὺλ τοῦ εἶχε δώσει
ἡ βασίλισσα...

Κι' ὁ Μωρεβέρ ὀρμά...
—Πέθανε ! οὐδὲν μὲ λύσσα. Νὰ ποῦ
εἶναι ἡ ἀπάντησί μου στὴν καμουτσικὰ πὺλ
μου ἔδωσες !...

Ἐξαφνὰ, ὅμως, ἀντήχησε μιὰ τρομερὴ
κραυγὴ, μιὰ κραυγὴ γυναικεία...

Τὸ μαχαίρι ὑψώθηκε...
Καὶ πρὶν καταπέσει, ἡ Λουίζα ὤρμησε
μπρός ! Τὸ μαχαίρι βυθίστηκε στὸ στήθος
της... κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἱππότη.

Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ δὲν δάσταζε περισσό-
τερο ἀπὸ ἓνα δευτερόλεπτο...
Ὁ Μωρεβέρ ἔκανε ἓνα πηδημα πρὸς τὰ
πίσω, κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ... νὰ πετὰ πρὸς
τ' ἄλλο τοῦ...

Ὁ Μπαρνταλιάν ἀπόθεσε τὴν Λουίζα πάνω
στὴ γλῶσση, καὶ, τρομερός, οὐρλιάζοντας ἀπὸ
τὸν πόνο, ἄρχισε νὰ κατρακυλᾷ τὸ βουνό...

Τὸν κῆρυξ ὅμως...
Ὁ Μωρεβέρ πρόφτασε νὰ πηδήσῃ πάνω στ'
ἄλλο τοῦ. Τὸ σπυροῦνισε μὲ μανία, κι' ἄρ-
χισε νὰ καλπάζῃ.

Φεύγοντας, γύρισε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ φώ-
ναξε :

—Ὁρεβουάρ ! Σὲ λίγο θάρῃ καὶ σένα ἡ
σειρά σου ! Πρὸς τὸ παρόν, ὑπόφερε στὸν ἔ-
ρωτά σου, ὅπως θὰ ὑποφέρῃς καὶ στὸ κορμί
σου...

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ πῆρε ὁ ἀέρας... Δὲν ἔ-
φτασαν ὡς τὸν Μπαρνταλιάν.

Καὶ τότε, ἓνας κρύος ἰδρώτας περιέλουσε
τὸν ἱππότη. Ἐγύρισε πρὸς τὴν Λουίζα καὶ
τὸν Μονμορανσύ. Δὲν τοῖμοῦσε νὰ προχωρήσῃ.
—Νεκρὴ... ἐμφύρισε βραχνά. Ἰσως νὰ
να νεκρὴ !... Ὡ, ἄς πέθαινα κι' ἐγὼ ἐδῶ...
ἄς ἔμενα στὸν τόπο...

—Δὲν εἶναι τίποτα ! βρυχήθηκεν ἀπὸ μα-
κρὰ ὁ Μονμορανσύ, μ' ἓνα τόνο χαρᾶς στὴ
φωνή. Δὲν εἶναι τίποτα, ἱππότη !... Ἐνα μι-
κρὸ ξέγδαρμα στὸ στήθος μονάχα...

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ ἱππότης εἶδε τὴ
Λουίζα νὰ σηκώνεται καὶ νὰ τοῦ χαμογελά.

Ὡ, Θεέ μου... Δὲν ἦταν τίποτα... Μὰ ἦταν
δυνατὸν, λοιπόν, ἓνας ἀνθρώπος νὰ μπορῇ ν'
ἀντῆξῃ, σὲ τόσες χαρὲς...

Ὁ ἱππότης, τρικλίζοντας, πλησίασε τὴ
Λουίζα πὺλ τοῦ ἔτεινε τὰ χέρια... Εἶδε τὴν
πληγὴ... Ἐνα τσαγκροῦνισμα, πράγματι...

Ἡ βιάσι κίνησις πὺλ ἔκανε ἡ Λουίζα, τὴν ἔ-
σωσε, ἀφελῶς... Αὐτὴ θὰ ἔκανε τὸ χτύπημα
νὰ λαοκάρῃ...

Ὁ ἱππότης, ἐγκαταλείποντας πρὸς στιγμὴν
τὴν Λουίζα στὴς φροντίδες τοῦ στρατάρχου,
γύρισε πρὸς τὸν πατέρα του. Καί, τὴ στιγμὴ
ἐκείνη, ἔλασε ὡς καὶ τὴν ὑπαρξὴν ἀκόμη τῆς
Λουίζας στὸν κόσμο... Ἐξέλασε τὰ πάντα...

Τοὺς κινδύνους πὺλ εἶχε διατρέξει, τὸ μακε-
λεῖν πὺλ νύκταν στὸ Παρίσι, τὸν ἔρωτά του,
ὅλα... Δὲν ἔνοιωσε παρὰ μιὰν ἀπειρὴν τρυφε-
ρότητα γιὰ τὸν πατέρα του...

Γιατὶ ὁ γέρο-Μπαρνταλιάν πέθανε...
Κατὰ τὰ λίγα δευτερόλεπτα πὺλ εἶχαν πε-
ράσει, μιὰ τρομερὴ ἀλλοίωση εἶχεν ἐπέλθει στὰ
χαρακτηριστικά τοῦ γέρο-Μπαρνταλιάν, τοῦ
συνομιλήτου τῶν...

Καὶ ὅμως καθόρθως ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια.
Τὸ βλέμμα του, πὺλ ἔκρυβε ἀκόμα κάποιαν
εἰρωνεία ἦταν θαμπό, σβυσμένο...

—Θεέ μου ! Θεέ μου ! βρυχήθηκεν ὁ ἱπ-
πότης σιγανὰ, ὁ πατέρας μου βρίσκεται στὴν ἀ-
γωνία...

Καταβάλλοντας, ἐντούτοις, τὸν πόνο πὺλ τοῦ
πίεζε τὰ στήθη, κατένιζε τὰ δάκρυα πὺλ ἀ-
νέβαιναν στὰ μάτια του, καὶ καθόρθως, μά-
λιστα, νὰ χαμογελάσῃ.

Ἀπαλὰ, προσέχοντας νὰ μὴν τὸν τρανάζῃ
διόλου, ἀνασάρωσε τὸν τραχηλὸν στὰ σιτιβαρά
του μπράτσα, καὶ τὸν κομβάλῃσε κοντὰ στὸ
ῥοῦα...

—Πῶς εἶσαι τώρα, πατέρα; τὸν ρώτησε.
Τὰ πόδια σου... βέβαια... αὐτὰ εἶναι πὺλ σὲ
πονοῖν... Δὲν εἶν' ἔτσι... Τὰ πόδια σου τὰ
πόδια... Μὴ φοβάσαι, ὅμως... Θὰ πᾶμε νὰ
μεῖνουμε γιὰ κάμποσον καιρὸ σὲ κανένα ἀπὸ
τὰ σπίτια αὐτοῦ τοῦ χωριοῦ... Καὶ θὰ σὲ γι-
ατρέψω, ἐγώ...

Ἐννοῶντας, ἐντούτοις, τὸν πόνο πὺλ τοῦ
πίεζε τὰ στήθη, κατένιζε τὰ δάκρυα πὺλ ἀ-
νέβαιναν στὰ μάτια του, καὶ καθόρθως, μά-
λιστα, νὰ χαμογελάσῃ.

Ἀπαλὰ, προσέχοντας νὰ μὴν τὸν τρανάζῃ
διόλου, ἀνασάρωσε τὸν τραχηλὸν στὰ σιτιβαρά
του μπράτσα, καὶ τὸν κομβάλῃσε κοντὰ στὸ
ῥοῦα...

—Πῶς εἶσαι τώρα, πατέρα; τὸν ρώτησε.
Τὰ πόδια σου... βέβαια... αὐτὰ εἶναι πὺλ σὲ
πονοῖν... Δὲν εἶν' ἔτσι... Τὰ πόδια σου τὰ
πόδια... Μὴ φοβάσαι, ὅμως... Θὰ πᾶμε νὰ
μεῖνουμε γιὰ κάμποσον καιρὸ σὲ κανένα ἀπὸ
τὰ σπίτια αὐτοῦ τοῦ χωριοῦ... Καὶ θὰ σὲ γι-
ατρέψω, ἐγώ...

Ἐννοῶντας, ἐντούτοις, τὸν πόνο πὺλ τοῦ
πίεζε τὰ στήθη, κατένιζε τὰ δάκρυα πὺλ ἀ-
νέβαιναν στὰ μάτια του, καὶ καθόρθως, μά-
λιστα, νὰ χαμογελάσῃ.

Ἀπαλὰ, προσέχοντας νὰ μὴν τὸν τρανάζῃ
διόλου, ἀνασάρωσε τὸν τραχηλὸν στὰ σιτιβαρά
του μπράτσα, καὶ τὸν κομβάλῃσε κοντὰ στὸ
ῥοῦα...

—Πῶς εἶσαι τώρα, πατέρα; τὸν ρώτησε.
Τὰ πόδια σου... βέβαια... αὐτὰ εἶναι πὺλ σὲ
πονοῖν... Δὲν εἶν' ἔτσι... Τὰ πόδια σου τὰ
πόδια... Μὴ φοβάσαι, ὅμως... Θὰ πᾶμε νὰ
μεῖνουμε γιὰ κάμποσον καιρὸ σὲ κανένα ἀπὸ
τὰ σπίτια αὐτοῦ τοῦ χωριοῦ... Καὶ θὰ σὲ γι-
ατρέψω, ἐγώ...

Ἐννοῶντας, ἐντούτοις, τὸν πόνο πὺλ τοῦ
πίεζε τὰ στήθη, κατένιζε τὰ δάκρυα πὺλ ἀ-
νέβαιναν στὰ μάτια του, καὶ καθόρθως, μά-
λιστα, νὰ χαμογελάσῃ.

Ἀπαλὰ, προσέχοντας νὰ μὴν τὸν τρανάζῃ
διόλου, ἀνασάρωσε τὸν τραχηλὸν στὰ σιτιβαρά
του μπράτσα, καὶ τὸν κομβάλῃσε κοντὰ στὸ
ῥοῦα...

—Πῶς εἶσαι τώρα, πατέρα; τὸν ρώτησε.
Τὰ πόδια σου... βέβαια... αὐτὰ εἶναι πὺλ σὲ
πονοῖν... Δὲν εἶν' ἔτσι... Τὰ πόδια σου τὰ
πόδια... Μὴ φοβάσαι, ὅμως... Θὰ πᾶμε νὰ
μεῖνουμε γιὰ κάμποσον καιρὸ σὲ κανένα ἀπὸ
τὰ σπίτια αὐτοῦ τοῦ χωριοῦ... Καὶ θὰ σὲ γι-
ατρέψω, ἐγώ...

(Δύσσεις προηγουμένων)

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Ἔχομε τρία δοχεῖα.....	A	B	Γ
Ἀπὸ τὸ A, πὺλ περιέχει ὀκ...	8		
γεμίζομε τὸ B, δοχεῖο.....	5	5	
Μένουν ἔτσι ..	3	5	0
Ἀπὸ τὸ δοχεῖο B, πὺλ πε- ριέχει τώρα τῆς 5 ὀκ. γεμί- ζομε τὸ δοχεῖο Γ.....			3
Μένουν.....	3	2	3
Χύνομε τὸ περιεχόμενον τοῦ Γ στὸ A.....	3	0	3
καὶ ἔτσι ἔχομε...	6	2	0
Χύνομε τὸ τοῦ B στὸ Γ...	0	2	2
Ἔχομε.....	6	0	2
Γεμίζομε τὸ B ἀπὸ τὸ τοῦ A..	5	5	0
Ἔχομε....	1	5	2
Ἀπογεμίζομε τὸ δοχεῖο.....			1
Γ ἀπὸ τὸ B.....			1
Ἔχομε....	1	4	3

Ἔτσι τὸ δοχεῖο B θὰ περιέχῃ τῆς 4 ὀκ-
δες, πὺλ ἔχομε ἀνάγκη.

□□□

(Ἡ λύσις τοῦ «Χειρομύλου» στὸ ἐπόμενο)

ΑΓΑΠΕΣ...

Ὅνειρο κάποιου σιγασθεῖ, ζωὴ καινούργια ἀρ-
χιζᾷ

σὲ κάθε καλωσόρισμα καινούργιας μιᾶς ἀγά-
πης,

ὡς πὺλ νὰ σβύσῃ πᾶ κι' αὐτὴ καὶ νὰ ὠφε-
λιωθῇ

μέσ' στὸ καλλι πὺλ τὸ φυλὰ τῆς λήθης ὁ ἄ-
ρπης.

Ἀμαρτωλὲς Μαγδαληνές, πιστὲς καὶ ἄπι-
στες Νινόν,

θύματα κάποιας συμφορᾶς, οἰκτιρὰ ἀπομεινά-
ρια,

ὠχρὲς κοπέλλες τοῦ Βορᾶ καὶ ἄλλες τόπων
μακρινῶν

ἔλασε πρὶν σᾶς καλοῶ τοῦ διάβα σας τ' ἄ-
χνα.

Σὲ κάθε ξένῃ ἀγκαλιά, ἀναλογισμὸν τὰ φιλιὰ
πὺλ κάθε μιὰ μοῦ χάρισε μὲ ἔξωφον μιὰ

λάγνα φιλιὰ τῆς ἡδονῆς κι' ἄλλα πὺλ σβύν
στὴ σιγαλιά

σὰν κάτι ἀπὸ ξεψύχισμα παρθένας νᾶαν
πᾶρει.

Κάποτες δάξω μὲ τὸ νοῦ καὶ τὸ νομίζω πι-
στευτὸ

πὺλ θάρουν πάλι νὰ μὲ βοῦν—μιὰ μέρα
ἓνα βράδυ—

κι' ἀφοῦ γλεντήσουμε μαζί, κρατώντας μὲ
χειροπιαστὰ

θὰ φύγωμε παντοῦσινὰ στῆς νύχτας τὸ σκο-
τάδι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΩΡΑΝΗΣ

ΠΑΣΙΕΝΤΕΣ

«Ὁ τάφος τοῦ Μ. Ναπολέοντος»

Παίρνετε μιὰ πλήρη τράπουλα πὺλ
χαρτῶν, τὴν ἀνακατώνετε καὶ κόβετε, ὡς
πεῖται, κρατώντας τὴν μετωπικὴν πὺλ
στερὸ σας χέρι, παίρνετε τὰ 4 ἐπὶ—
χαρτιά καὶ τὰ στρώνετε ἀνοιχτά σὺλ τραπέ-
ζι κατὰ τὴν ἐξῆς διάταξιν, δηλαδὴ ὡς ἑξῆς
σταυροῦ.

□

□

□

Μετὰ τὸ ὡς ἄνω στρώσιμο, ἀρχίζε-
τε ἐξυφύλλισμα τῶν ὑπόλοιπων χαρτῶν πὺλ
πὺλ πούλας κατὰ τὸν συνῆθη τρόπο καὶ ἀπο-
τε, κάθε ἐπτάρι πὺλ συναντᾷ, νὰ ἔλθῃ
στῆς θέσεις τῶν ἀκτίνων τοῦ σταυροῦ :

■ □ ■

□ □ □

■ □ ■

□ □ □

□ □ □

□ □ □

□ □ □

□ □ □

□ □ □

Σημειωτέον ὅτι δὲν θὰ περμένετε νὰ
ρεθῶν ὅλα τὰ ἐπτάρια ἢ καὶ τὰ ἔξωφον
ἢ ἀρχίζετε τὴν ἐξυφύλλισμα τῆς πούλας
ἀλλὰ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἔστω καὶ μὲ ἓνα ἐπ-
τάρι μόνον ἢ ἔξωφον, θὰ προῆτε ὅτι αὐτὸ
τὸν τρόπο πὺλ θὰ σᾶς δειξῶ παραδείγματι
μένοντας νὰ δάτε καὶ τὰ ὑπόλοιπα πὺλ
σειρά πὺλ θὰ παρουσιασθοῦν.

Ἡ ἐπαλήθευσις ἔχει ὡς ἐξῆς : Κάτι
διάρκεια τοῦ ἐξυφύλλισματος, θὰ πρῶτον
ἐπᾶν σὲ κάθε ἐπτάρι τὰ κατὰ—
πὺλ θὰ ἀνεβάξουν τὴν τιμὴν τοῦ : διπλ. 1,
10, δαλέ, ντάμα, ὀγκαν, οἰουδῆποτε

τὸς καὶ ἂν εἶναι αὐτὰ καὶ ἂν ἀπαιτῶνται
τοῦ δικοῦ τοῦ.

Ταυτοχρόνως ἐπᾶν στὸ ἔξωφον πὺλ
θὰ δάτε τὰ κατὰ—
τὸς τῆς τιμῆς τοῦ : διπλ. 5, 4, 3, 2,
οἰουδῆποτε ἐπῆς χροῖματος. Κάθε ὥρην
θὰ ὀτάνετε σὸν ἄσο, θὰ παίρνετε ἐπῆς
ρεζέβες ἓνα ἔξωφον, θὰ τὸ δάτε πὺλ
κέντρο καὶ θὰ ξανακατεβαίνετε ὡς τὸν ἄσο
εἶναι α' τὰ 4 πρῶτα πὺλ σφῶνεται

δῶς, 6' τὸ ἐπᾶν—ἐπᾶν ἐκίσταται ἐπῆς
στοῖβα πὺλ σχηματίζεται μπροστὰ σας ἐπῆς
ἐξυφύλλισμα χαρτῶν καὶ γ' τὸ κατὰ—
χαρτὶ τῆς τράπουλας πὺλ κρατᾷ σὲ τὸν
ὀχ χέρι. Τῆς θέσεως τῶν πρῶτων πού-
σταυροειδῶν χαρτῶν, ὅσας κενώσῃτε
συμπληρώνετε ἀπὸ τὴν στοῖβα τῶν ἐπῆς
ομένων χαρτῶν.

Ἡ πασιέντσα θεωρεῖται ἐπιτήδειον πὺλ
τέλος τοῦ πρῶτου ἐξυφύλλισματος πὺλ
πούλας, ἢ θέσεις τῶν 4 ἐπῆς πού-
ζουν τοὺς 4 ὀγκάδες καὶ τὸ κέντρο πὺλ
λευταῖο ἄσο.

Τὴν θάλασσα κυτῶσες, καὶ τὰ μάτια σου
ἀντιφρόνῃζαν κόσμοις γαλανοῦς,
κι' ἀπλόθηκε παντοῦ γαλᾶζο ἀπέραντο
ἀπὸ τὴν θάλασσα, ὡς τοὺς οὐρανοῦς...

Κι' εἶδα μέσ' στὸ γαλᾶζο πὺλ ἀπλωνότανε
ἀνέλαρες θαυροῦλες νὰ περνοῦν,
κι' εἶδα μέσ' σὼν ματιῶν σου τὸ ἀντιφρόν-
σμα

Εἰδὲς μου παλῆς, νὰ ξαναζοῦν.

□□□

ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΑ

Τὴν θάλασσα κυτῶσες, καὶ τὰ μάτια σου
ἀντιφρόνῃζαν κόσμοις γαλανοῦς,
κι' ἀπλόθηκε παντοῦ γαλᾶζο ἀπέραντο
ἀπὸ τὴν θάλασσα, ὡς τοὺς οὐρανοῦς...

Κι' εἶδα μέσ' στὸ γαλᾶζο πὺλ ἀπλωνότανε
ἀνέλαρες θαυροῦλες νὰ περνοῦν,
κι' εἶδα μέσ' σὼν ματιῶν σου τὸ ἀντιφρόν-
σμα

Εἰδὲς μου παλῆς, νὰ ξαναζοῦν.

□□□

B. Π.

ΘΕ ΝΑΝ' ΑΡΓΑ

Μικρὴ μου, ὅταν θὲ νᾶρθῃ κάποτε τῆς νεό-
της σου τὸ δαίλι

καὶ τῆς ζωῆς ἡ χειμωνιά σ' ἀφίσῃ στὰ μαλ-
λιά

σημῖα ἀπὸ τὸ διάβα τῆς, κι' ὅταν, μικρὴ,
θὰ πᾶν

νὰ σοῦ χαρὶ ἡ ἀνοξὴ ὀλόδροσα φιλιὰ...

Ὅταν τὰ δύο σου λαμπερὰ ἀστέρια θὰ
σβυστοῦν

κι' ἡ λάμψῃ τώρα πὺλ σκορποῦν γιὰ πάντα
θὰ χαθῇ

ὅταν ἀπὸ τὰ χεῖλιά σου πὺλ τὴν δροσιὰ στα-
λάζουν

τῆς νεότητος τὸ χαμόγελο κι' αὐτὸ θὰ μαρα-
θῇ...

Ὅταν ἐπὶ μέσ' στὴν ζωὴ χαρὰ πᾶ δὲν θὰ
νοιώθῃς

καὶ μοναχὰ στῆς χειμωνιάς τῇ μακρινῇ νυ-
χτιά

μπρὸς στὴν φωτιὰ σὰν κάθεσαι θὰ συλλογίσῃς
ὀϊμένῃ

κι' ἡ μνήμη σου νοσταλγικά θὰ τρέχῃ στὰ
παλῆα...

Τότε, κι' ἐνθ' στὰ μάτια σου θ' ἀρροκνᾷ τὸ
δάκρυ

κι' ὁ νοῦς σου ἀλαφροφτερούργος θὲ νὰ πετᾷ
γοργά,

ὡ, τότε τὴν ἀγάπην μου θὰ θυμῇθῃς μὲ πόνο,
κι' ἄλλοι, θὲ νᾶναι τότε πᾶ γιὰ μέ, μικρὴ
μου, ἀργά!

ΔΙΟΝ. ΜΠΕΚΑΤΩΡΟΣ

□□□

ΕΡΩΤΙΚΗ ΡΑΨΩΔΙΑ

Διοπύρ... Τρεῖς ἀπ' τὸ μεσημέρι καὶ τὰ
ἔσπερα δούλῃαν σὸν κάμπο τῶν πεύκων,
καὶ τὸ τραγοῦδι τους τοῦτο θὰ βαστοῦσε πὺλ
θὰ βαστοῦσε ὡς τὸ ἡλιοδασίλειμα... Ναι,
ἔτσι λέγαν τὰ μαμιοῦδια αὐτὰ, μὰ γιὰ πείσμα
ποὺς ἡ γαλανοῦα κόρη τοῦ Σαρωνικοῦ ἄρ-
χισε νὰ φιλοῖξῃ μέσα ἀπ' τὰ χεῖλιά της τὰ
γοιλάδεια, πὺλ γοιλάρα θὰ τᾶκανε νὰ σω-
πῶν, κατ' ἐκείνην ἔρχετο ἀπὸ πὺλ μα-
κρὰ, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ διασκεδάσῃ σήμερα
μὲ τὰ τραγοῦδια τῆς, μὲ τὰ γόδια τῆς, τὰ
φιλιὰ τῆς, τὴν γαλανὴν ἀγκαλιά τῆς, δυο—
παιδιά, πὺλ στὴν δαντελωτὴ ποδιά τῆς ἐμ-
πειτοῦσαν τὰ λόγια τῆς ψυχῆς τῶν.

Ἦταν τότε μιὰ ἀπέραντη γαλήνη, καὶ ἡ
ἀμυστρομένη ἀκρογιάλια τοῦ νησιτοῦ τῶν
πὺλ τοὺς στάθηκε γιὰ ξομολογητῆς, δάσταζε
πολλὴν ὥρα τὴν γλυκεῖα ἐκείνην λέξη τῆς ἑ-
νώσεως τῶν.

Ἐγὰρ ποῦμε! Κι' ὕστερα παίρνοντάς τὴν
ἀνέλαρα πάνω στὸ κάτασπρο πέπλο τῆς
τῆς ἔφερε βαστώντας τὴν σφιχτὰ σ' ἓνα τ'
περιγυρᾶ τῆς, σ' ἔλασε τῆς σπηλιάς τῆς, κι'
ἀφοῦ τῆς ἔδειξε τὴν ὁμορφίαν τῶν λιμανιῶν
τῆς, τὴν ἔδωσε στὸν πᾶν χιονοπλασμένους γλά-
ρους τῆς νὰ τὴν πᾶν πάνω, ψηλά, στὰ γα-
λανὰ παλῆα τῆς...

□□□

«ΚΑΜΕΛΙΑ»

Πιστεύει με, ἀγάπη μου, πὺλ πᾶν τόσο
γιὰ σένα! Πονῶ, ναι, πονῶ, νοιώθω βαθεῖα
στὸ στήθος μου

ΑΝ

δὲν ἔχετε ὄρεξιν,

Ἦ

εἴσθε ἀναιμικοί,

Ἦ

ὑποφέρετε ἀπὸ

ἀδυναμίας,

νευρασθενείαν,

ἀϋπνίαν,

Ἦ

ἔχετε

ἀκατάστατον περίοδον

Ἦ

ἂν εἴσθε

πνευματικῶς ἢ σωματικῶς

κουρασμένοι

Ἦ

προσεβλήθητε ἀπὸ

έλονοσίαν

Ἦ

αἰσθάνεσθε

ἀπογοήτευσιν ἀπὸ τὴν ζωὴν,

ὀκνηρίαν πρὸς ἐργασίαν,

Ἦ τέλος ἂν ἔχετε

ἐξανθήματα στὸ πρόσωπον,

ἀποκόψατε καὶ ἀποστείλατε τὸ κάτωθι Δελτίον.

Κον Κώσταν Νικολαΐδην Ζοῦδου 17β Ἀθήνας
Παρακαλῶ διὰ τοῦ τοῦ ἀποστείλῃς διὰ τοῦ τοῦ ἐν
στημονί-τῇ βιβλιογραφίαν τῆς γυνικῆς τενώσεως τοῦ
ἀδελφισμοῦ.
Ὄνοματεπώνυμον.....
Ἑτάγημα..... Ὀδὸς.....
Πόλις..... Περιφέρειαν.....

(Γράψτε παρακαλῶμεν εὐαγγέλιον)